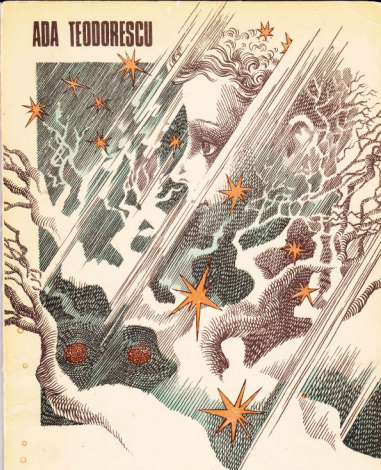

ADA TEODORESCU

URÎTUL PĂMÎNTULUI

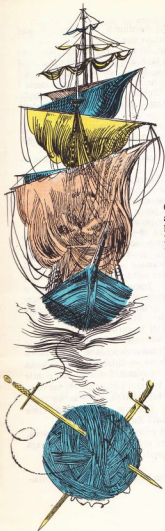
JUNIMEA

ADA TEODORESCU

URÎTUL PĂMÎNTULUI

JUNIMEA 1983

De unde apăruseră pirații? Cine i-a adus și de când? Cum ajunsese Sabina pe puntea corăbiei lor? Prea multe întrebări și la urma urmei lipsite de importanță. Cert e că atunci când ne-am adunat cu toții la repetiția generală dinaintea concursului între coruri, am descoperit cu surprindere că solista noastră nu e de găsit. Și, cum asemenea voce nu găsești în trei județe, mai având apoi în vedere și strinsa noastră prietenie, am pornit de îndată în căutarea ei. Fiindcă cine altul decât prietenul cel mai apropiat poate ști locurile posibile în care s-ar ascunde cel căutat?

Bănuiam eu că Sabina are fan-tezie, dar nici că voi găsi-o pe o corabie de pirați nu m-am gândit. Dar dacă așa s-au întimplat lucrurile și nu altfel... Eu nu fac decât să vi le relatez cât mai exact cu putință.

Mă învîrteam prin portul de vacanță, printre iole și iahturi, bărci și vapoare ce fac curse de

plăcere, cînd, de pe puntea unei hardughii părăginite, îi aud glasul pe care i l-aş recunoaşte dintr-o mie :

— Haide, fii atent, Jack. Uite, îţi mai arăt o dată : un ochi pe faţă, unul pe dos, doi ochi pe faţă, doi pe dos... Simplu, nu ?

— Dă-i încolo pe-ăia de pe dos. Nu se poate numai pe faţă ? Adică ce, mi-e mie frică de ei ? Să ne luptăm pe faţă, bărbăteşte !

— Nu-i nevoie să te lupţi. Trebuie numai să-i înmulţeşti.

— Să-i mai şi înmulţesc ? Asta-i prea de tot. Abia aştept să scap de ăştia cîţi sînt.

— Nu aşa, Jack, nu aşa. N-ai pic de bunăvoinţă.

— Ştii ce ? Mai bine cîntă-mi ceva, că doar de-ăia te-am răpit ! Mor să te aud cîntînd.

— Nici gînd. Pînă nu înveţi măcar modelul ăsta, absolut simplu, nu cînt nimic.

— Eu vreau să-l învăţ pe el. El nu se lasă învăţat de mine.

Aici s-a întrerupt pentru mine dialogul pe cit de interesant, pe atît de incredibil. M-am trezit deodată imobilizat de două arături îmbrăcate ca de carnaval, care nici una nici două îmi proptiră în coaste două puşcoace de pe vremea bunicului şi legîndu-mi minile la spate, mă somară să-i urmez pe punte. Aici, spectacol de necrezut. Sabina, draga noastră Sabina, stătea alături de-o huidumă îmbrăcată şi mai şi docit agresorii mei. Dacă

aceştia aveau capetele legate cu basmale şi erau desculţi, partenerul Sabine purta o pălărie în trei culori, iar în picioare nişte cizme uriaşe, cu carimbăi răsfrînţi. Trăcurile, certate cu apa şi săpunul, pantalonii oprindu-se undeva sub genunchi, erau oarecum asemănători. Peste mijloc îi învingeau curele late de care atîrnau pistoale, cite o sabie, un stilet... Mă rog, un arsenal întreg. Abia acum înţelegeam. Piraţi ! Piraţi în carne şi oase !

Iar Sabina, cu nişte andreie în mîină, se încapătina să-l înveţe pe cel căruia i se adresa cu multă naturalitate Jack — de parcă pînă atunci jucaseră tottroul împreună — să tricoteze. Pată bună de altfel, Sabina are fixul ăsta cu tricotatul. Îmi mîncase şi mie sufletul o vacanţă întreagă. Acum, necazul căzuse pe cit vedeam, pe vlăjgarul din faţa mea. Plin de bunăvoinţă, de ce să nu recunosc, el se străduia să-i fie pe plac. Doamne, cum reuşesc fetele astea să ne facă să jucăm cum ne cîntă ele !

Cu tot zgometul făcut de cei doi zeleş care mă sechestraseră, Jack nici gînd să ne învrednicească măcar cu o privire. Strigă doar spre noi, furios că nu se mai poate concentra :

— Ce se întîmplă acolo, ce dra...

Dar, aruncînd o privire repede spre Sabina, îşi reveni numai-decît :

— Ce faceţi acolo, că mi-am pierdut şirul şi-am scîlpat şi-un ochi.

— Şefule, l-am prins ! — strigă piratul din dreapta mea.

— Ai prins pe dracu' ! — nu se mai putu abţine căpetenia. Nu reuşesc eu, aici, cu instrumentu' — şi arată nervos spre andrele — şi-i prinzi tu cu degetele goale.

— L-am prins, şefule — nu se lăsa întîiul pirat. Noi pe-al nostru l-am prins.

— Gurraaa ! Drrrepti ! Onorul ! !

Strigătul şefului aduse disciplina în rînduri. Alinîindu-se ca la paradă, cei doi piraţi — că alţii n-am văzut nici atunci şi nici după aceea — strigară într-un glas :

— Dăm onorul, dăm onorul, Tu eşti Jack Spintecătorul,

Iar noi doi am prins spionul !

Abia atunci Jack catadicsi să-mi acorde o privire :

— Spionul ? Ha ! Ha ! — se bucură el, disproporţionat considerai eu, faţă de o asemenea pradă. Cred acum că reacţia lui era însă determinată de pauza de nesperat ce i se ivise :

— Un spion va să zică. Un spion ! Şi ce spionezi mata drăguţă ? Ai ? Ce spionezi ?

N-am ştiut ce să-i răspund. Începu să se învîrtă în jurul meu, să mă cerceteze din toate părţile. Curios, că în tot acest timp, nu înceta să îngine : „Unu pe faţă, unu pe dos, doi pe faţă, doi pe dos...”. Asta mă nedumerea şi mai tare.

Cred că la un moment dat, atît eu cit şi piraţii al căror prizonier eram, rămăsesem cu gurile cel puţin căscate, fiindcă reacţia căpitănelului numai aşa se putea explica.

— Gurraaa ! Drrrepti !

Piraţii săriră ca unul să repare ce mai putea fi reparat :

— Dăm onorul, dăm...

— Daţi pe dra... (şi din nou se reprimă, uitîndu-se spre Sabina). Unde l-aţi găsit pe dumnealui ?

— Ne dădea tirocoale.

— Voa ?

— Ei, nouă... Adică da, nouă ! Mirosea locu' p' aici pe lingă bătrîna carapace.

— Are armament ? L-aţi căutat ?

— Căutat.

— Şi ?

— ...'N' !

— 'N', ce ?

— 'N' armament.

— Adică n-are — trase concluzia şefu'.

— N-are — răspunsură în sfârșit clar, pirații.
 Și atunci furtuna se dezlănțui :
 — Și nu puteați să spuneți așa de la început ?
 Cu glas abia auzit, piratul întâi replică :
 — Am spus, șefule, să trăiți !
 — Cum adică ai spus ? tună iar vocea căpitanului. Se vedea însă că toată scena se joacă de dragul Sabinei.
 — Am spus 'nă, să trăiți ! Ți cîntă în strună matrozul.
 — Ciubote. Asta sînteți. Niște ciubote.
 Pirații își privesc descumpăniți picioarele goale. Jack este în plină desfășurare :
 — Nici pistol, nici stilet, nici arcebază, nici tun, nimic, nimic ?
 — 'Nă ! — și apoi, speriați. Nimic, să trăiți !
 — Așaaa... Deci, fără armament, să inducă în eroare. Să scape mai ușor. N-are armă, deci nu-i pericolul, a venit doar așa, în plimbare... Frumos lucrat, bine lucrat.
 Și, deodată, luminat brusc, se întoarce spre mine cu tot corpul, mimînd cît se poate de elocvent gestul împletirii :
 — Ai venit pentru... doi pe față doi pe dos ? Spune drept !
 Atunci să fi dovedit prezență de spirit, scăpam de toate ne-cazurile de mai tîrziu. N-am dovedit. Figura mea nedumerită a fost desigur suficient de expresivă. Lingă mine, unul dintre pirați, are și el o idee :
 — Spionaj economic, șefule. Asta-i !
 — E-te-te... Ne spionezi, ai ?
 — Ce să spionez ? Epava asta ?
 — Cum ai zis ? Epavă ? ! Auziți, epavă ! — luă Jack drept martor lumea întreagă.
 — Nu, că-mi ies din... (și liniștindu-se brusc). Asta-i politică subtilă. Vrea să mă enerveze ca să ne depărtăm de subiect. Dar nu ne vom depărta. Deci : cu ce ocazie pe la noi ? Ce cauți ? Ce sperai să găsești ?
 Am răsuflat ușurat :
 — La asta pot să vă răspund. Caut o fată. Pe Sabina o caut. De altfel o și văd aici.
 Și adresîndu-mă Sabinei :
 — Am venit să te iau. Hai acasă, Sabina !
 Urmă o secundă de tăcere, ca apoi uraganul să se dezlănțuie și mai puternic. Jack, stupefiat la început de îndrăzneala mea, se răpusti avalanșă :
 — Așaaa... Caut o fată... De altfel o și văd... Am venit să o iau... Hai acasă, Sabina. Dar eu ce sînt aici ? Eu cine sînt ? Ce, ai găsit-o la grădiniță ? Ai găsit-o în minile piraților ! Ră-

pită de pirați ! Ai înțeles ? Ră-pi-tă. Și dacă tot ai venit, la luptă ! La luptă, tinere !

Violența întâmpinării comandantului mă prinse intructivă nepregătit.

Pirații de lângă mine strigau cuprinși de un suspect impuls de vendetă : „La luptă !”, „La oase !” Singură Sabina își păstra calmul, ca de obicei :

— Ce vă dezlănțuți ca niște fiare ? Asta e cruzime, nu curaj. Trei contra unu ?

— Are dreptate — recunosc Jack, neavînd cum se sustrage evidenței. Între noi doi, acum ! Ți-e frică, ai ? Ți-e frică...

— Curios, dar nu mi-e. Și-am crezut tot timpul că o să-mi fie.

Scăpasem cuvintele fără să vreau.

— Nu ți-e frică ? Ha, ha, ha !

Și pe rînd către pirați :

— Nu-i e frică ! Auzi, nu-i e frică !

Apoi, înspăimîntător, către mine :

— Păi știi tu cine sînt eu ?

Urmă același joc, întorcîndu-se către ai lui :

— Nu știe, de unde să știe ? Drepti !

La porunca rostită cu destulă emfază, nu-i răspunseră decît subordonații :

— Dăm onorul, dăm onorul.

Tu ești Jack Spintecătorul !

Umflîndu-și pieptul, căpitanul se uită la mine triumfător :

— Eu sînt Jack Spintecătorul !

— Și ce spinteci ?

Avu un moment de ezitare, dar numai unul :

— Aăă... spintec tot ce-mi iese-n cale.

— Nu-înteleg. De ce să spinteci ? Poți să tai, poți să cioplești. Poți apoi să modelezi. E mai lesne și-i plăcut.

— Spintec balene. Eu sînt Jack Spintecătorul de balene. Cum vrei să ne luptăm ? În pistoale să ne ciurim sau în ascuțișul săbiei să ne ciopîrjim ?

— Ba în ascuțișul minții, că-i mai drept.

— Mă întrec în toate ascuțișurile posibile. Aăă... chiar și în cel despre care vorbești. Mai întii spune-mi însă cum te cheamă, ca să știu pe cine înving.

Abia atunci am realizat cît am putut să fiu de nepoliticos :

— Andrei mă cheamă. Îmi cer scuze. Mama îmi spune mereu : întii bați la ușă, aștepti să ți se răspundă, apoi intri și te prezinți. Acum știi de ce-am uitat.

Și i-am arătat cu privirea legăturile zdravene pe care cei doi pirați, pînă de zel mi le făcuseră cu un ditamai otgonul.

— Vorrba ! Cum zici că-ți zice ?

— Andrei.

— Andrei și-atîț ?

— Și-atîț. Ce-ai mai vrea ? Pe tine nu te cheamă Jack ?

— Jack Spintecătorul de balene !

— Și cum faci ?

— Ce ? Cum...

Și făcu gestul semnificativ al croșetatului. Săracul. Cred că îi păse pericolul de a căpăta un tic nervos.

— Cum le spinteci ?

— Le spintec dacă le-nțilnesc.

— Și le-nțilnești ?

— N-au curaj să-mi iasă-n cale. Cum aud că mă aflu prin preajmă, dispar cale de-un ocean.

Mi-am spus că singura metodă cu un asemenea lăudăros este să folosesc armele lui.

— Așa deci... Ei, atunci ascultă : eu sînt Andrei Ciachie.

(Mă certase odată mama pentru cuvîntul acesta, dar acum nu aveam încotro. Trebuia să-l folosesc.)

— Asta cu ce se mîنینcă ?

— Cu singe de dușman. Dușmani ai întilnit ?

— Mă mai întreb ? În abordaj, în braconaj și în pica, nu-mai dușmani. Tu ce le faci ?

— Întrebă-i pe ei, dacă, bineînțeles, ai să găsești vreunul.

— Ia-i cîc...

Și făcu un gest semnificativ cu mina în dreptul gîtului. L-am lăsat să creadă că decapitarea era la mine un procedeu obișnuit. Ba am mers și mai departe.

— I-am cîc — și i-am repetat gestul. I-am hic... i-am sugerat tot prin semne că îi stîrn în streang, i-am hac... și acum făceam pe spadasiul care cu o singură mișcare străpunge piepturi. Se uita cu ochi tot mai mirați spre mine. L-am văzut cum înghite. Chiar începuse să-i fie teamă ?

Bineînțeles că Sabina a trebuit să-mi strice efectul :

— Băiete, te cam întreci cu gluma. Minciuna este un defect detestabil.

Jack crezu că a prins firul :

— Minciuna este un defect... stabil ?

— Nu, a vrut să spună totmai pe dos. Cu alte cuvinte, nu-i place minciuna. Trebuie însă să recunoști că asta-i o nimica toată pe lângă minciuna cu balenele servită de dumnealui — îi răspund Sabine.

— Ai dreptate. Scor : unu—zero pentru băiat. A fost provocat de minciuna partenerului.

În sfârșit începeam să o recunosc :
— Bravo ! Ești o fată isteasă !
— Nu flatați juriul. Considerăm aceasta încercare de cîștigare a bunăvoinței.
— Uff, dificilă puștoaică !
— Aha ! Mecul a început după cîte văd eu, și-am pierdut și un punct. Protestez ! Da, da, protestez ! Cer arbitru un bărbat !
— O, dar ești demodat, căpitane ! Azi în lume arbitrează și femeile. Vrei să te acuze lumea că ești retrograd ?
— Fie. Îți ofer un avans. Treacă de la mine — se arătă Jack mîrminimos. Cei doi îl secundară numaidecît :
— Șeful nostru e-un om mare : înimos, milos, generos ! !
Imparțială, Sabina le tăie și lor avîntul :
— Influențarea arbitrului se penalizează !
Jack încercă o diversivune :
— Dreptei acum și dați onorul ! Eu sînt Jack Spintecă...
— ...torul !
Cei doi pirați răspuseră așa de sincronizat, încît am fost sigur că scena se petrecea de ani de zile întocmai. Nu m-am putut abține să nu-l întreb :
— Asta-i echipajul tău ?
— Al meu. Și-s mîndru de el. Taie, spînzură, zdrobește. Cu mîna goală îmi prinde chiar din Nil un crocodil... Ascultă numai de mine. Eu sînt comandantul. Poate comanzi și tu ceva ?
O spuse cu vîdită ironie ; nu se aștepta la un răspuns :
— Sînt comandantul șoimilor din clasa întâi.
L-am făcut K.O.
— Comandantul cui ?
— Al șoimilor.
— Tu ești... șoim ?
— Evident. Sînt șoim al patriei. Și asta nu-l o minciună ca a ta cu crocodilul și cu Nilul...
— Scor doi—zero pentru Andrei.
Sabina începea să devină drăgălașă.
— Ha ! Doi—zero ! Devine palpitant. Dar, să-ți spun drept, m-a zăpăcit chestia asta cu șoimii. Eu, Jack Spintecătorul, am luptat o viață întreagă pe mări, cu spada într-o mînă, pistolul în cealaltă și cu stiletul în... în...
Vădit, era în incurcătură. Unul dintre pirați, neîndrăznind să intervină, îl arătă disperat dantura.
— ...da, cu stiletul în dinți, și abia am reușit să mă fac ascultat de echipaj și tu ești deja șoim ? Ei drăcie ! Și sînteți mulți ?
— Vreo două milioane.

În vocea căpitanului se simțea îngrijorarea :
— Două milioane ! Te pui cu masele ? Cu opinia publică ?...
Deveni deodată mai concesiv, deși în priviri i se aprinsese parca o lumină :
— Recunosc, uite, recunosc, am pierdut și de data asta. Dar acum, gata ! Îl vezi ?
Îmi arăta cu un aer triumfător drapelul din virful catargului, un triunghi de cîrpă neagră pe care un cap de mort desenat destul de stîngaci stătea să se năruie peste două oase încrucișate.
— După el m-am ghidat.
— Te-ai ghidat ?
Jack trecea din uimire în uimire. Slab pregătit și comandantul asta !
— Vezi bine. Doar am participat la cursurile de orientare turistică. S-au făcut și concursuri. Am ieșit pe locul doi, e adevărat, dar pe voi tot v-am descoperit.
— Lecții de orientare turistică... Și ce vă învață acolo ?
— Cum să folosim busola, compasul, cum să ne orientăm după mușchii arborilor, după direcția vîntului, după astre...
— Păi astea-s cursuri pentru pirați ! Pe vremea mea, ce putea fiecare prinde. Meseria se fura, băiete ! Acum vă dă totul mură în gură.
Nu pricepe nimic, căpitanul ! Mă văd obligat să-i explic :
— Noi sîntem schimbul de mîine al...
— Al piraților ! se bucură Jack, sperînd că măcar de data asta a nimerit-o.
— Nu. Al societății. Și trebuie să fim cît mai bine pregătiți, să avem cît mai multe cunoștințe din toate domeniile.
Mă simțeam important dînd atîtea explicații. Și încă cui ! Pirații lui Jack Spintecătorul de balene ! Dar, aveam repetiție și nu mai puteam întîrzia.
— Azi avem corul. Înțelegeți că avem toate motivele să vă părăsim.
Jack însă nu voia să cedeze cu nici un chip :
— Rămăsesem la steag, tinere ! Aveți ceva care să-l egaleze ?
— E oribil.
— Oribil zici ? E sugestiv, e inspirat. Este esența pirateriei. Este... Este...
Și gîsind în sfîrșit cuvîntul : este cîntecul ei !
Nu puteam, oricît aș fi dorit să-l las să triumfe, să spună asemenea enormități :
— Un cap de mort și două oase încrucișate se cheamă la tine cîntec ? Ascultă aici.

Mi-am dres vocea și pe puntea corăbiei se făcu auzit imnul șoimilor, Sabina cîntă alături de mine și melodia se înălța voioasă, mai mare dragul. Cînd am terminat, Jack n-a putut decît să îngaimă :

— Ce-i asta ?

— Imnul nostru, al șoimilor ! Îți place ?

— Da... da... frumos... sigur... nimic de zis...

Cei doi pirați îi făceau fel de fel de semne, dar el era parcă dus pe altă lume. Într-un tirziu îl văzu :

— Drepti !

— Las-o baltă șefule, că sîntem pierduți. Amîntește-ți imnul piraților !

Fruntea plină de nori a căpitanului se luminează deodată :

— Da... da... cîntecul piraților... Așa... da... Îmi amintesc ! Acum... Stați așa... Acum... da, gata ! Și începu să cînte cu glas doigt, de se cutremura coverta :

*Intr-o cavernă zac pirații
Și sînt cu toții morți de sete
În jur zac sute de schelete
Și între ei o sticlă e cu rom.
Și Bill e mort, la fel și Tom...
— Să desfundăm sticla firtați
Zise văzîndu-i căpitanul !
Dar n-apucară să se miște,
Că Tom și Bill strigară : — Stați,
Să fiți și voi cu noi, schelete !*

În culmea entuziasmului, Jack strigă la Sabina :

— Drepti ! Adică nu. La loc comanda ! Ce părere aveți ? Cîte puncte ne dați pentru impresia artistică ? Dar pentru executarea tehnică ? V-a plăcut ? Cu siguranță. Am cîștigat ! Am cîștigat !

Vorbea singur, îmbătat de succes. Făcea să-i vezi mura cînd a vorbit Sabina :

— Scoa trei-zero pentru băiat. Cîntecul piraților sub orice critică !

Atunci începură vociferările :

— Este nedrept ! Protestez !

— Nouă ne place ! Ne încîntă auzul !

— Ni se zbirleşte pielea de plăcere !

— Publicul să nu influențeze arbitrul ! Scor trei-zero. Andrei, te declar învingător !

Îmi venea să o sîrut.

— Of, Sabina, bine că te aud vorbind omenește. Ce-i tot dă-deai cu băiete-n sus și băiete-n jos ! Cît pe ce să cred că nu mă mai cunoști.

— Arbitrul n-are prieteni, nici cunoștințe. Pentru mine n-au înfruntat băiatul și pirații. Acum, că ai cîștigat, pot să-ți spun că mă bucur.

— Ți-ai găsit cine să se dezmință ! Tocmai făceam această reflecție, cînd glasul căpitanului mă asurză pur și simplu :

— Protestez ! Cer prelungiri ! Am dreptul la prelungiri !

— Scorul e clar. În asemenea situații regulamentul nu prevede prelungiri.

Pentru Sabina nu putea fi plăcere mai mare decît aceea de a amîni de regulament.

— Ți-am explicat că sîntem așteptați !

Jack devenise surd la orice argument. M-am gîndit atunci că singura modalitate de a scăpa de el este tot aceea de a-i fi pe plac, mai ales că nu-și făcea probleme cînd arunca cuvintele :

— Ți-e frică ! Recunoaște că ți-e frică !

— Bineee ! Îți acord prelungirea cerută. Vom pune în balanță uniforme. Ești de acord ?

— De acord. Aici vă avem la mîină. La noi găsești de toate : pitoresc, diversitate, imaginație, muniție... Echipa : drepti !

Luînd poziție, cei trei începură să cînte, fiecare pe altă tonalitate și unul mai fals decît celălalt :

*Trei pirați, trei pirați,
Foarte bine asortați.
Cu tricorn și cu basmale
Cizme și picioare goale.
Dar cu puști și cu pistoale.
Pantaloni și fonoși, cam
Pătați, cam deștrămați,
Și pe ochi cu petec negru,
Cu să pară mai funebre...
Noi sîntem cei trei pirați
Foarte bine asortați !*

Nu m-am lăsat impresionat :

— Pitoresc da, diversitate da, imaginație în funcție de posibilități. Cu muniția stați bine, dar e depășită.

— Ehe, la critică e ușor... Du... tu cu ce leși ?

— Șoimii au pantaloni și șepci albastre, bluze portocalii, cravată roșie la gît și ecusoane cu stemă pe minecă. Fetele poartă fustice și pălărioare albastre.

Am simțit deodată că Jack e la pământ.

— Și fetele sînt goimi ?

— Dar ce credeai ? o aud pe Sabina. Sigur că sîntem.

— Nu mai e nici o speranță. Mă dau bătut. Și fetele și băieții, orientare, forum, cursuri, imn, organizație... și eu, un biet pirat singur, fără nici un curs de calificare la bază. Măcar unul de scurtă durată...

Vorbea singur. Mi se făcuse milă de el. Tocmai atunci însă, Sabina se găsi să puncteze. Așa-s fetele. Cînd te vîd la pămînt, se gîndesc să te „ajute” :

— Andrei, te declar învingător absolut. Acum ai dreptul să mă lei acasă.

Cred că asta a fost prea mult. În pofida evidenței, Jack s-a hotărît să forțeze nota. Nu putea înghiți ideea înfrîngerii. Se trezi dînd ordine :

— Acasă ! Acasă ! Nici un acasă ! Echipaj, drepte ! Încărcați arm' ! Ochiți ! Inamic la bord !

Evident, noi eram inamicul. Ne-am trezit într-o clipă înconjurată între pușcoace, cu țevile armelor îndreptate spre piepturile noastre. Jack se regăsise și acum își făcea numărul :

— Mîinile sus !

Am încercat să repar, dacă mai era ceva de reparat :

— Căpitane, fii rezonabil. Joacă cîștit. Ne-am înfruntat, ai pierdut, dă-ne voie să mergem acasă. Sîntem așteptați.

— Nici nu mă gîndesc. Să vă las din mîini tocmai acum ?

Începu să enumere îndoind de fiecare dată cite un deget :

— De orientat știți, de astre știți, geografie la fel, busola, compasul le cunoașteți... Vă sechestrez pe navă !

Cînd terminase de îndoit degetele de la o mîină, îi venise ideea.

— În ce scop ? Nu vîd ce-ai putea face cu noi. Nu vom trage cu arma, nu vom ucide, nu vom fura. Nu putem decît să te încurcăm.

Încercam să-l conving fără să-l contrazic, fiindcă și așa îl simțeam enervat. Bineînțeles, cuvintele mele cădeau în gol :

— Nu pentru ca să mă ajutați în luptă vă opresc la bord, ci ca să-mi due la împlinire visul ! IDEEA !

— Ce vis ? Ce idee ?

Aici este cazul să fac o paranteză. Abia mult mai tîrziu, după terminarea aventurii noastre, am aflat că și Sabina își notase întîmplările prin care am trecut atunci. Dar, așa cum le făcea ea pe toate, și aici trebuia să fie mai cu moș. Replicile ei erau în versuri. Ca să nu se creadă că nu sînt în stare să prețuiesc creația unui prieten, iată, cu permisiunea Sabinei, dau mai jos

un fragment din jurnalul ei, care, de ce să mint, mi-a plăcut. Așa apărea la Sabina replica prin care Jack voia să ne lămurească nedumerirea :

„Am fost în drumurile mele peste tot,
Mări și oceane-am vizitat, dă-ți seama !
Știu tot despre faimosul Vasco Gama,
Cumose finutu-n care își uda papucii
Cînd apăreau sălbatecii — Vespuci
Și Amerigo — că așa-l chema.
Băftos băist. Nici el și nici Columb
N-au așteptat să vină vremea mea,
Pămînturi noi să aflu
Și namele-n istorie să-mi plîmb...
Dar voi descoperi — mă jur pe mare,
Pe cer și pe pămîntul rotitor —
Noi vom găsi comoara mult visată,
Comoara zisă — a piraților !”

Urma apoi o replică a întregului echipaj. O transcriu mai jos, urmînd să hotărîți singuri dacă v-a plăcut sau nu.

„Aur și argint, mărgele,
Și cercei, ba și inele,
Diamante, diademe,
Bani, pastale, herburii, steme,
Și pocale, chiar și diști,
Treii coroane a trei prinți,
Perle-agate, cite toate,
Șiraguri de nestemate,
Noi le vom descoperi
Și istoria băiete
Numele ni-l va slăvi.
Asta e ideea mea,
Asta mi-e ambiția”

Acum, cînd recitesc toate acestea, îmi dau seama că puștoaica a prins totuși esențialul. Jack ne propunea nici mai mult nici mai puțin decît să descoperim împreună o comoară, după care, se pare, umbla nebun orice pirat care se respectă. În ceea ce privește enumerarea tuturor bogățiilor pe care le-ar fi cuprins fabuloasa comoară, nu mă miră că le-a reținut cu atîta exactitate. Se știe doar că fetele se dau în vînt după astfel de chestii.

— Mergi ca ostatec, ori ca secund al marelui Jack Spintecătorul ?

Vocea căpitanului era aspră. Mie mi se adresa. M-am uitat spre Sabina. Înțelesese și ea că nu mai e de glumit. Dădu din cap afirmativ.

— Primește — îmi șopti. Așa ai să-ți poți controla mai ușor.

— Bine. Primește. Dar ca secund, cer ascultare.

Faceam pe nebulul, dar de acum îmi era egal.

— O vei avea. Ți-o garantează Jack ! Vira ancora ! Mola pupa ! La drum !

Comenzile veneau repezi, ca o ploaie de vară. Nici nu ne-am dat seama când am ieșit în larg. Ce spera de la noi comandantul ? De unde să-i găsim noi comoara dacă după cîte înțelegeam, el și alții ca el o căutaseră o vîștă și n-o găsiseră ? Cum puteam noi — doi copii totuși — să facem ce nu făcuseră alții pirați cu experiență ? Căpitanul era probabil disperat. Aceasta rămînea ultima lui încercare. Încercarea cea mare.

Așa avea să se dovedească, numai cîteva zile mai tîrziu, cînd, amețiți de albia apă și cer, mereu apă și cer, aveam impresia că ne învîrtim în cerc. Speranțele căpitanului scădeau mereu, dar nu și încăpăținarea. Voia să găsim comoara cu orice preț. Noi, ceilalți, încercam să ne amăgim timpul cum puteam. Voi recurge din nou — cu voia voastră — la jurnalul Sabinei. Pentru fiecare a găsit cuvintele potrivite și chiar a reușit să redea atmosfera. Voi transcrie exact :

„Jack :

Mereu mai furios dan punții roată,
Ca-ntr-un acvariu un delfin mă zbat,
Cum ai uda pustisul doar cu cana,
Comoara mea — Fata Morgana —
Străbat zadarnic lumea-n lung și-n lat...

Andrei :

De zile-ntrégi tot navigăm întruna
Și nici un paz 'nsinte n-am făcut,
Comoara nu-i, speranța am pierdut,
Pe țărîm să ne vedem ca la-nceput.

Echipajul :

De zece zile navigăm mereu,
Pămîntul nici măcar nu se zărește,
Măi prinde căpitanul cîte-un pește,
Dar este trist și timpul trece greu...

Ce poți să mai zici altceva decât că are mină și gata !
Desigur, mai corect ar fi să spun că are cap, dar nici așa să n-o luăm !

— Andrei, am o idee !

— Să trăiți ! Andrei, secundul bătrinei carapace, la ordin !

Salutul era regulamentar, ținuta mea ireproșabilă, dar Sabina n-a gustat gluma.

— Timpul trece și ție-ți arde de jocuri de-a pirații !

Asta le întrecea pe toate. Ca și cînd ea m-ar fi găsit pe mine răpit pe puntea sicriului ăstuia plutitor și nu invers ! Am mai spus-o, fetele pot avea orice, dar nu logică !

— Pardon, cu pirații. Știi doar bine : găsim comoara, sîntem liberi. N-o găsim, putrezim aici.

— Comoara, comoara ! La dra... na, că m-a molipsit căpitanul și pe mine. Trebuie neapărat făcut ceva. Așa nu se mai poate !

— Bine, facem. Dar ce ?

— Uite ce m-am gîndit. Pînă una-alta, să-i învățăm pe pirați să scrie. Tu ai observat că oamenii ăștia sînt analfabeți ?

— Mai întreb ?

Mă împănau degeaba. Habar n-aveam că pirații nu știu să scrie. Cum să crezi așa ceva despre niște oameni în toată firea ? Dar ea cum de știa ?

— Să scrie ? La anii lor ?

— De ce nu ?

— Adevărat. De ce nu ? — și către echipaj : Drrepti ! Ali-nieerea ! ! Direcția ora de citire, marș ! Hai, hai, pas alergător !

Nici n-am apucat bine să mobilizez echipajul, că Sabina și improvizase o tablă, bănci, catedră. Ce mai, o clasă în toată puterea cuvîntului. Și acum, cînd povestesc, a rămas pentru mine un mister : de unde făcuse rost așa de repede de material didactic ? Un A mare, de tipar, rîdea în mina ei.

Îi aud și acum vocea gravă, profesorală :

— A mare de tipar. Spuneți după mine. Aaaa...

— Aaaa...

Și apoi, cu ton doctoral :

— A ! De la albină, de la avion, de la...

— Aoleu !

Strigătul nămerise ca exemplu absolut din întîmplare. Regăsindu-se pe băncile clasei, pirații se comportau asemenea tuturor elevilor din lume. Unul dintre ei își înfipsea cu entuziasm compasul în coasta colegului. Sabina rămase însă la rolu care se pare că-i făcea o deosebită plăcere. Ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, continuă senină :

— Chiar și de la sunetul produs de elevul-pirat... sau... mă rog, de piratul-elev.

În sfîrșit, aveam ocazia să o surprind ezitînd. Continuă însă grăbită, temîndu-se parcă să nu-i scape din mînă :

— Aici aveți litera I. I de la ibric, ilic...

— ...latagan, lagelan...

Sîlitor pirat, nimic de zis, dar cam grăbit.

— Poate Magellan !

— Inimă, idee... sări să salveze situația cel de al doilea pirat.

— Foarte bine, foarte bine. Cred că vei fi un elev-pirat fruntaș. Adică nu. Un pirat-elev fruntaș. Nu, nici așa. Un fruntaș-elev-pirat...

Vezi, ce ție-e și cu bălbănelile astea ! Te ții, te ții, dar cînd te prind, gata, s-a terminat !

— Las-o baltă — o încurajez — că l-ai zăpăcit !

— Da fruntaș sînt ? nu se lasă piratul.

— Ești.

Sabina încearcă să recupereze. Reușește chiar să-i mobilizeze :

— Eu știu și cu litera O : ocaș, ostropel, otonei, ooo... ooo... OM ! Asta e ! OM !

— Bravo ! Sînteți niște elevi deosebiți. Deci, vocalele sînt (Sabina nu poate trăi pînă nu o imită pe tovarășa noastră învățătoare) : A, E, I, O, U. Repetați și voi ! A, E, I, O, U ! Cu mine, odată, cîntăm !

Nu mai este nevoie să consult nici un jurnal. Sabina, împreună cu cei doi pirați, cîntau cît îi ținea gura, „Cîntecul piraților analfabeți”, pe versurile și melodia sus-numitei. Iată că dorința ei arzătoare, de a fi recunoscută drept autoare, se îndeplinea. I-am ascultat cu ulmire, plăcere, dar și cu un dram de teamă. Dacă îi aude Jack ? Între timp, puntea răsuna de acorduri :

A, A, A,

Marea e casa mea,

E, E, E,

Nu am familie,

I, I, I,

Noi nu avem copii,

Nici mame și nici tați,

N-avem surori, nici frați...

O, O, O,

Pirat n-ai încotro,

U, U, U,

Din val în val te du...

— Gurraa ! Dreept ! Secund, ce se întâmplă aici ?
De ce mi-a fost frică, n-am scăpat. Jack, mai furios ca niciodată, stătea în fața noastră, cerind socoteală. Am încercat, pe cât posibil, să repar.

— Permiteți să raportez ! Alfabetizăm echipajul !
— Alfabetizați pirați ?
Uimirea căpitanului era lesne de înțeles. El însuși derutat, Jack nu-și găsea cuvintele :

— E nemaipomenit ! De când există pe lume pirați, așa ceva nu s-a pomenit !

— Consider culturalizarea echipajului ca făcând parte din programul de descoperire a comorii.

Mergeam prea departe, dar acum nu mai aveam de ales. Ori îl câștigam pe căpitan de partea noastră, ori pierdeam tot. Îl auzii spunând :

— Nu e și părerea mea.
În disperare de cauză, am încercat o ultimă împotrivire :
— Căpitane, mi-ați dat libertatea să iau hotărâri. Sint sau nu secundul vasului ?

— Ești — cedă căpitanul.
— Atunci ? Insistai. Eu pot oricând renunța ! Pe mine comora mă lasă rece.

— Pe mine dimpotrivă. Mă încălzește.
Jucasem corect. Exact asta așteptam să aud din gura căpitanului.

— Atunci ?
— Întii bunul mers al navei și pe urmă asta... cum îi zice... alfabetizarea.

Ce a urmat este greu de descris chiar și de un observator imparțial ca mine. Sub imboldul nu știu cărei inspirații, începură toți deodată să vorbească în versuri :

— Treci de spală puntea — cerea căpitanul.
— Puntea e spălată — i se răspundea.
— Hai și cară apă !
— Apa e cărată.
— Haide și vopsește pupa !
— Pupa e vopsită.
— Treceți și spălați coarta !
— E ca nouă, lustruită !

Asistam neputincios, la cel mai grozav spectacol. Evenimentele începeau să mă depășească. Trebura să fiu atent, dacă voiam să nu scap frinele din mâini. Între timp, trecind cu totul de partea Sabine, entuziasmați de progresele obținute, pirații se declară pe față de acord cu noul program :

— Astăzi noi, cei trei pirați.

Vrem doar alfabetizați !

Echipajul vorbea și în numele căpitanului ! Ca să vezi ce curaj poate căpăta cineva, când are acces la cultură ! Jack însă, sesizând parcă pericolul, nu se lăsa antrenat de entuziasmul colectiv. Abia acum, observind sticla din mîna căpitanului, mi-am dat seama că înclinația pe care o lua în timpul mersului persoana acestuia nu se datora exclusiv tangajului corăbiei, ci etichetei de pe sticlă, etichetă consultată cu mereu mai crescîndă afecțiune de către comandant. „ROM” — scria cu litere mari, vizibile de departe. Cred și astăzi că acestei licori i-am datorat tot circuitul care a urmat și pe care încerc să-i redau cît mai exact cu putință.

— Ce ne-aduce bucuria ? — întrebuse Sabina.

— Romul ! Hic ! — răspunseser fără urmă de ezitare Jack.

— Ba geometria ! — sări ca ars unul dintre pirați.

— Cine ne-ndulcește-amarul ?

— Romul ! Hic ! — se făcu din nou auzită vocea căpitanului.

— Nu. Abecedarul ! — săriră cu gura cei doi.

— Cine calea ne-o arată pe oceane și pe mări ?

Sabina o întrecera de departe pe tovarășii învățătoare.

— Romul ! Hic ! Apa-i tulburată de-uragane-n depărtări.

Ca să vezi ! Pînă atunci n-am știut că și versificația poate fi folositoare.

— Ba compasul și atlasul...

— Ba busola, giroscopul și sextantul...

Cei doi erau la înălțime. Cred că orice profesor ar fi avut motive să se mîndrească cu asemenea elevi.

— E prea tirziu să învăț așa ceva. De-unde dracu ai scos chestiile astea cu compas... și cu... sextant...

— De la cercul de aer și navomodele al casei pionierilor !

— Ei drăcie ! Măi, pirați, sinteți nauci ?

Cuvîntul îi impresionă neplăcut pe cei doi elevi-pirați, fiindcă i-am auzit replicind ofensati :

— Poți să-ntrebi și mai cuminte !

— Să vorbești mai literar !

— Folosești niște cuvinte ce nu-s în abecedar !

— Nici măcar în altă carte : „Primul meu dicționar” !

Mereu mai uimit, Jack privește năuc de la un pirat spre celălalt. Cîstit să fie, îi împărtășesc uimirea. Îl aud vorbind de unul singur :

— Dicționar... abecedar... literar... universal... Mi i-ați căpiat de tot. Doar blind rom îi mai suport !

— Vezi ? — se-ntoarce triumfător întîlul pirat către tovarăşul său. A şi avut efect mica noastră prelecţiune.

— Dar ce-am zis ? — devine deodată atent Jack.

— Ai zis „suport”.

— Aaaa... aşa... E un complot... N-am să recunosc nici mori, c-aş fi zis cîndva suport ! Daţi onorul ! Daţi onorul ! Eu sînt Jack Spîntecătorul !

Nimeni nu se mai grăbi însă să prezinte onorul căpitanului. Pierduse definitiv partida.

— Înapoi ! Sabia-n mină ! Dacă tot vă lăudaţi c-aveţi timp să învăţaţi cite vor mai fi prin carte ! De pumnale şi pistoale şi scatoalce aţi uitat ?

Deodată am văzut săbiile ieşite din teacă. Puntea vasului se transformă într-o sală de scrimă. În focul luptei, replicile se întretaie asemenea zborului de rîndunică. Cei doi sînt într-o formă de zile mari :

— Ce cuvînt urit : scatoalce !

— Ce ofensă !

— Ce oribil ! Nu-l găseşti în dicţionar.

— O fi vreun neologism...

— Nu, nici vorbă, mi se pare că e un huliganism.

— Aştia au innebunit ! Le voi trage o bătaie cum nu s-a mai pomenit !

Cei doi păreau însă să nu ia în seamă o asemenea perspectivă. Continuă pe tonul pe care îl folosisese cu puţin înainte Sabina :

— „Neologismul este un cuvînt împrumutat de curînd din altă limbă sau creat recent prin mijloace proprii limbii respective”. Am citat din „Micul dicţionar enciclopedic”.

— „Huliganism : ultraj contra bunelor moravuri şi tulburare a liniştii publice”. Ori, mai pe înţelesul tău : „purtare urită, grosolană, care dovedeşte lipsă de respect faţă de oameni şi faţă de societate”.

Mi-era milă. Jack se afla şi la propriu şi la figurat „la mijloc”. Zăpăcit şi de reacţia echipajului şi de schimbarea radicală a aceluia, dădea loviturile nestent, întorcea capul de la unul la altul să prindă replicile, să poată înţelege ceva din tot ce se întîmplă. Am văzut atunci la modul concret cum arată cineva depăşit de evenimente. I-am auzit pe cei doi :

— Touché !

— Atîns !

— Aştia ştiu şi limbi străine ! Mă predau, mă predau, mă dau învins ! Priviţi şi vă intristaţi. Odată cu mine moare ultimul pirat autentic...

— Să mergem !

— Mă duceţi la închisoare ?

— Nici gînd. La cerul miniloş îndemînatic.

Cînd avusese Sabina timp să le vorbească despre toate astea ? Gîndurile ei-au fost însă întrerupte cu brutalitate :

— Alarmăă ! Alarmăă ! Inamic la pupa !

— Ce inamic ?

— Un vas de pîraţi, căpitane ! Sabina reuşise să fie atentă şi la mare. Să fiu sincer, uitasem cu totul că ne-ar putea paşte vreo primejdie din direcţia asta !

— Băieţii lui Bill Picior-de-Lemn ! — căpitanului îi fusese de ajuns o singură privire.

Ce-i al lui, e-al lui ! Îşi cunoaşte meseria !

— La arme ! La arme ! Fiţi gata ! Aşa nu-l iartă nici pe frate-său ! Abordaj ! Să-i luăm prin surprindere !

Nici n-am apucat să ne dezmeticeăm bine, că nu i-am mai văzut. Ajungeau pînă la noi răcnete, izbîturi, împuşcături, bufnete infundate. După un timp, au început să-şi facă apariţia unul cîte unul, zgîriaţi, loviţi, cu hainele afişiate, ca vai de ei. Sabina avea deja pregătită trusa de intervenţie şi prim-ajutor. Îi bandaja cu un entuziasm greu de egalat. O ocazie nesperată pentru ea, de a pune în aplicare cunoştinţele învăţate la cerul de cruce roşie.

— Cum a fost căpitane ? — îl întreb mai mult ca să-i distrag atenţia de la iocul Sabinei.

— Nu mi-a ruginit degeaba sabia-n teacă ! Unul e Jack Spîntecătorul ! I-am luat aşa de repede, că n-au avut timp nici măcar să se dezmeticească ! Noroc cu domnişoara ! (Şi se uită gales spre Sabina, care roşi puternic, pînă la urechi. Ca să vezi ! Ce vă spuneam eu că nu poţi fi niciodată sigur cum vor reacţiona ? Ce era de roşit aici ?) Stau acum legaţi fedeleş în cală lîngă ceilalţi.

— Care ceilalţi ?

— Au vasul plin de prizonieri. Cred că voiau să-i ducă pe plantajii.

— Prizonieri ? Şi ce-ai de gînd cu ei căpitane ?

— Eu nu mă ocup cu afaceri de astea. Am pornit după comoară, comoara o vreau ! Scufundăm vasul şi pornim mai departe !

Indignată de cele auzite, Sabina strînse bandajul cît putu mai bine. Căpitanul făcu o grimasă de durere, dar nu lăsa să se vadă nimic.

— Cu ce să-i hrănesc ? E vina mea că s-au lăsat prinşi ?

— Să le dăm drumul, căpitane ! Echipajul era cel care venise cu sugestia.

— Nici un pirat n-a făcut asta pînă acum !

- Fii tu primul. Cineva tot trebuie să înceapă odată !
Sabina era ca totdeauna pe replică. M-am alăturat ei :
— Fii Jack-Eliberatorul !
— Nu sună rău, dar nu se asortează cu pirații și pirateria !
— Bine, dar voi nu sunteți niște pirați oarecare ! Voi sunteți
primii pirați fruntași la învățătură !
— Voi fi... cum îl zice la voi... pio... pio...
Jack nu găsea cuvîntul. Se vedea că-l folosea pentru prima
oară.
— Pionier.
— Da, pionier. Asta e mai mult decît șolm ?
— Bineînțeles.
Cuvîntul a avut efectul unui fulger.
— Eliberați prizonierii ! Tăiați-le lanțurile ! Dați-le drumul !
— Căpitane, să li se împartă rații de alimente care să le
ajungă pînă în prima localitate...
Se uită la mine.
— Alimente ? Și noi ?
— Jack, odată început, un lucru trebuie dus pînă la capăt !
Jack avu o tresărire. Ceva din lecțiile Sabine îi reveni în
minte, fiindcă l-am văzut dînd din miini cași cînd ar mai fi avut
în ele andreele.
— Da, da ! Lucrul trebuie dus pînă la capăt ! spuse el cu ho-
tărîre. Să li se împartă alimente !
— Și apă !
— Și apă — repetă mașinal. Și apă ? ?
— Și apă, Jack, și apă !
— Bine, bine... și apă — cedă el în fața evidenței.
— Să li se dea și cite o sticlă de rom.
Am înlemnit. Sabina mersese prea departe. Strica tot.
— Rom ? — se sufocă Jack. Ei nu, că asta-i prea de tot.
Să-mi bea ei mie romul meu ? Le-am lăsat viața, le-am asigurat
gustarea, ajunge !
Înghetașem. Singură Sabina își păstra singele rece :
— În afara calităților pe care le cunoști și apreciezi tu, ro-
mul mai are și altele : medicinale. Va fi folosit în loc de alcool
în caz de îmbolnăviri, răniri, răceli...
— Asta de unde-ai mai scos-o ? Jack era furios.
— De la cursurile de prim-ajutor ale crucii roșii — am con-
siderat necesar să intervin, ca să nu-i mai dau Sabine voie la
replică.
Urmă o pauză absolut semnificativă, după care :

— Mă predau, da, da, mă predau și sînt și eliberator ! Eu sînt.

Și către echipaj :

— Cine sînt eu ?

— Dăm onorul, dăm onorul.

Tu ești Jack Începătorul !

Jack ne privește nedumerit, ca pe niște căzuți din altă lume. Consider de datoria mea să intervin :

— Sigur, comandantul nostru a făcut astăzi un important pas înainte, care înseamnă începutul unei noi vieți. Ați priceput ?

Cei doi pirai din echipaj își dau coate bucuruși. Jack oscilează între nedumerire și satisfacție. Îi aud :

— Începător la anti mei... Ală era căpitan la cincisprezece ani și eu să fiu Începător la treizeci...

Apoi fulgerat deodată de o idee :

— Dar pionier pot să fiu ?

— După vîrstă, nu. Dar poți fi ales pionier de onoare.

L-am văzut deodată învîsorindu-se :

— De onoare ? Bine, bine... O să vedeți voi ce poate Jack !

Și către echipaj :

— Un butoiuș cu rom din provizia mea personală celor eliberați ! Și... și arme pentru a se apăra !

— Așa te vreau, Jack ! Așa te vreau !

Urmări două toculături pe amîndoi obraji căpitanului, și, ca la comandă, fața lui căpătă o frumoasă culoare purpurie. Nu m-a mirat. Cred că așa fi pătît la fel, așa că am întors privirea ca să nu-l fac să se simtă stînjînit. I-am întins mîna :

— Bravo căpitane. Ești un băiat de ispravă !

— Dăm onorul, dăm onorul, tu ești Jack...

Dar entuziasmului general, căpitanul îi răspunde cu o rară modestie :

— Lăsați dra... adică... dragilor, chestia asta ! Ce stați ? Alimente, apă, rom ! Executarea !

Piraii se împrăștiară ca potîrnichile, care încotro, să ducă la îndeplinire ordinea căpitanului. O aud pe Sabina ca prin vis :

— Păcat că nu va rămîne immortalizată clipa de față.

— Cum adică, imor... immortalizată...

— Adică să rămîna ceva care să amintească de ea și peste ani.

— Fac un raid printre băstinași, de-or să mă țînă minte pînă la a treia generație ! Ard...pirjolesc, tai...

— Doar am hotărît că asta nu-l un procedeu demn de-un pirat !

Sabina tăiașe nodul gordian.

— Am hotărît ? Cînd am hotărît ? ! !

Nu ne-am mai ostenit să-i răspundem. De altfel, ca să fim sinceri, nici n-am fi avut ce. Am preferat să mă uit semnificativ spre Sabina, ea spre mine ; amîndoi aveam figuri muștrătoare. Jack ne-a privit un timp cu neîncredere, apoi cu vîdăță vino-văție. Începea să creadă că memoria îi joacă feste. Am tresărit violent, cînd a scos un strigăt de victorie :

— Am găsit ! Am găsit ! Voi tricota un fular ! Într-o lună îl termin.

La privirea dezaprobatoare a Sabine, se corectă :

— Poate în două luni, în trei... mă rog... dar tot îl termin !

— Desigur, și un fular, oricît de banal ar părea, împletit de Jack Spîntecătorul, piratul piratilor, poate fi un eveniment. Eu am însă altă idee. Ce-ar fi să sădim niște puiet ?

Jack rămase interzis :

— Puiet ? Să sădim puiet ? Să sădesc puiet ? ! ?

— Dar ideea mi se pare excelentă — am sărit în sprijinul Sabine. În cîțiva ani puietii vor fi copaci în lege. Peste timp aici va foșni o pădure. Lumea va trece prin ea și va zice : asta-i pădurea lui Jack Spîntecătorul !

— Da, da, desigur ! M-am gîndit și eu... desigur, o pădure...

Căpitanul era în stare să creadă că ideea îi aparține. Deodată își reveni :

— Dar pădurea-i pentru haiduci, nu pentru pirai !

— Pădurea e pentru toți oamenii și pentru toți copiii. Pentru toți. Absolut toți. Ai înțeles, Jack ?

În loc de răspuns îl auzirăm strigînd :

— La mine, pirai ! Alinîerea !

— Dăm onorul, dăm onorul, tu ești...

— Gurra ! Lopeți, puiet, la mal băieți !

Și așa ne trezirăm cu toții pe mal, făcînd gropi, așezînd în ele puietii tineri, acoperindu-le rădăcinile cu pămînt și apoi uding fiecare copăcel, să se prindă, să crească mare. Oricine ar fi trecut pe acolo ar fi rămas surprins dacă l-am fi destăinuit adevărata noastră identitate. Mai ales că, muncind, ne trezirăm cu toții cîntînd cît ne ținea gura :

Săpăm, sădim, udăm,

Pe loc deloc nu stăm,

Puietii ce-i plantăm

Vor crește și vor fi ca mine,

Pădurea ce-o vîsăm.

— Copii, copii, am găsit comoara ! Am găsit-o !
Transfigurat de bucurie, Jack ne privea triumfător.

— Unde Jack ? Unde ?

— Aici !

Arăta cu mîna spre puleți. La început, oricît de perspicace, nici Sabina n-a înțeles. Abia după aceea ne-am dămîrit.

— Nu mă-ăș fi închipuit niciodată că poate fi așa de frumos ! Auziți-i cum foșnesc ! Vedeți cum vin spre ei păsărelele să-și caute cuib ?

Începu să cînte din toată inima :

Am fost în drumurile mele peste tot,
Mări și oceane-am vînturat — dă-ți seama,
Știu tot despre faimosul Vasco Gama,
Cunosc pînă la urmă care își uda papucii
Cînd apăreau sălbatecii, Vespucci
Și Amerigo — că așa-l chema.
Băftos băiat. Nici el și nici Columb
N-au așteptat să vie vremea mea,
Pămînturi noi să afle
Și numele-n istorie să-mi pîmb.
Dar am descoperit — vă jur pe mare,
Pe cer și pe pămîntul roditor,
Eu am găsit comoara mult visată,
Comoara este-a mea și-a tuturor !

— Felicitări Jack ! Ești un pirat fruntaș. Cred că poți fi numit șaim de onoare.

— Spre casă copii ! Cu toate pînzele sub vînt !

Din radioasă, fața căpitanului se întristă deodată.

— Ce se întîmplă, Jack ?

— Noi n-avem casă. Nici meserie n-avem. Ce-o să ne facem ?

— Poți fi oricînd profesor la cercul de navomodele. Copiii ar putea învăța de la tine o mulțime de lucruri !

— Chiar crezi tu asta ? Profesor de navomodele ! Asta da, meserie !

Ochii căpitanului strălucneau. Niciînd nu cred să mai fi văzut atîta bucurie pe chipul cuiva.

— Dar eu ?

Vocea întîiului pirat era nesigură.

— Tu poți fi instructor de înot !

— O meserie pe cinste !

— Cu mine cum rămîne ?

— Aăă... tu poți fi profesor de scrimă !

— Aveți și așa ceva ?

— Bineînțeles. Doar ți-am spus că noi învățăm o mulțime de lucruri. Scrîmă, alături de alte sporturi, ne ajută să ne dezvoltăm armonios.

— Nici n-am visat așa ceva vreodată. Băieți, sînt omul vostru !

Căpitanul era în culmea entuziasmului. Echipajul nu se lăsa nici el mai prejos.

Așa, cu voce bună și risete, cu planuri de viitor și proiecte care de care mai năstrugnice, am ancorat la mal. De aici înainte, totul a reîntors în normal. Repovestind acum întîmplările acelei aventuri, stau și mă întreb : să fi fost totul rodul imaginației mele, ori întîmplările să se fi petrecut aievea ? Pe Sabina nu am curajul s-o întreb. Vă dați seama ce motiv de nesfîrșite ironii i-aș putea oferi ?

UCENICUL VINTULUI

Total s-ar fi putrecut ca de obicei, fără nimic extraordinar, dacă n-ar fi fost Vîntul. Și Băiețelul. Ce băiețel? Un băiețel așa, cam de vîrsta voastră. Cu părul ca spicul de grîu copt, cu ochii ca două boabe de cafea și cu un nasture de nas. Un băiețel care nu uita să se spele pe mîini înainte de masă, care nu făcea să dispară mierea din borcan punînd asta pe seama ursului de pîslă și care nici măcar nu lega tinichele de coada cîinelui din vecini. Asta poate și pentru că stînd la bloc, vecinii bălătușii nu aveau cîine. De lipsa acestuia însă, nu putea în nici un caz fi învinuit băiețelul.

Dar... și cum întotdeauna există un dar...

Nu știu cum făcea, cum dregea, că băiețelul nostru reușea să supere cu pozele sale pe toată lumea și mama lui trebuia să alerge pe la vecini să le ceară scuze, să-i împace, să le explice... Nu că ar fi fost rău bălătușul. Nu. Dar nu se gîndea. Nu voia să gîndească și

pace. Se juca fotbal? Nu făcea asta într-un loc anume, pe terenul împrejmuat dintre blocuri. Cum zărea balonul, începea să alerge în urma lui și să strige cît îi țineau puterile :

— Trage, măăă !... Hai, ăutenzăăă !...

— Pe ei ! La poartă ! La poartă !! se antrenau și ceilalți copii și jocul se încheia într-o clipită.

— Ce stai, mă ! Trage ! Hai, acum ! Trageee !!!

În locul uralelor care să însoțească golul victorios, zgometul geamurilor sparte era dovada sigură a „izbinzii” atacatorilor. În spatele blocului, vinovații se adunau în fugă.

— Nu ne-a văzut !

— Ba eu cred că da...

— Iar mă spune mamei — se necăjea băiețelul.

— Păi ți-am spus să ne jucăm în altă parte — îi amintea unul dintre copii.

— Ce, parcă am vrut ? Știam eu că așa are să se întîmple ?

— Trebuia să te gîndești !

— Să te gîndești, să te gîndești ! Cînd ai mînea în picior, cum să te mai gîndești ? Tragi, și gata !

Băiețelul era convins că dreptatea este de partea lui.

— Și gata geamul !

— De-acum s-a spart, s-a spart ! Numai de nu m-ar spune mamei. Dar ți-ai găsit cine să tacă ! Milne mă va ști tot cartierul. Al nostru și cele învecinate. Ce-o să mai lasă...

Cheful se stricase. Toți băteau în retragere.

— Noi ne ducem acasă...

— E tîrziu...

— Da. E tîrziu și ne ducem. Noapte bună.

— Noapte bună... Pe milne...

— Noapte bună...

Băiețelul rămînea singur. La picioarele lui, mînea, acum inutilă, pare că-l lîmbie la joc. Nu mai are chef. Și-apoi, cum să te joci singur ? Nehotărît, nu știe dacă să mai aștepte alți copii sau să intre în casă. Din strada vecinii răzbesc pînă la el glasuri vesele. Dar pe copiii de acolo nu-i cunoaște așa bine. O voce blîndă, trădînd însă oboseala, îl smulge din gînduri :

— Tare-i rea bătrînețea asta...

— Bună seara, mătușică.

— Bună seara, măică. Da' de ce stai singur păcatele mele.

Aud glasuri și larmă. Mergi de te joacă.

— Nu mă duc.

— Da' de ce dragu' bunicii ?

— Așa. Nu vreau.

— D-apoi nu te supăra. Eu te-am întrebat doar așa... fiindcă te-am văzut singur și necăjit...

— Nu-s necăjit.

— Bine, dragule, bine. Noapte bună.

Bunica lui Vlad găsea totdeauna o vorbă bună pentru fiecare. Acum venea de la cumpărături. Sacoșile încărcate o făceau să meargă și mai greu ca de obicei. Intră în bloc urcând anevoie treptele scării.

Băiețelul se așază și el pe scări, cu mînea la picior. Întimplările zilei i se perindau singure prin fața ochilor. Geamul spart, copiii plecînd care încotro, bătrîna aplecată sub povara greutăților...

„Sacoșile! Abia le ducea! Și liftul nu merge, e strîcat de ieri! Și eu nici nu m-am clintit!” — gîndurile i se învălmășeau în minte, se rostogoleau avalanșă, fără să-i mai fie însă de vreun ajutor.

— Bunico! Bunicoțo!!

Sunetul reverberă pe casa scării. Nici un răspuns. Desigur, bunica ajunsese.

„Dacă m-aș fi gîndit la timp! Dacă m-aș fi gîndit! Acum e prea tîrziu. Totdeauna mă gîndesc prea tîrziu!”

Stelele mari, luminoase, clipeau vesel în depărtări. Un vînticel cald adia ușor, rîvîsînd pîrul băiețelului. Abătut, acesta intră în casă. Din bucătărie răzbat zgomote cunoscute. Mama pregătește, desigur, masa de seară.

— Tu ești? Spală-te pe mîini și vino la masă! Sînt gata imediat. Din clipă în clipă trebuie să sosească și tata și mîncăm împreună.

Băiețelul intră în camera lui. Se trîntește pe pat. În picioare are încă bascheții cu care a fost afară, la joacă. Perdelele albe flutură lung în adierea vîntului. Mama a lăsat ferestrele deschise, să aerisească pentru noapte. Popul din fața blocului își tremură frunzele și lumina becului din stradă așterne dantele pe perete...

O voce străină, profundă și fermă se aude în odaie:

— Hei, băiețule, scoală!

— Cine mă strigă? Întrebă intrigat băiețelul.

— Sînt eu, Vîntul!

— Vîntul?

— Ei da, ce te miri? Am venit să te iau.

— Să mă lei? De ce să mă lei? Unde să mă lei? — vocea băiețelului e mereu mai sigură; în ea începe să se simtă panica.

— Nu știu încă — i se răspunde. Vom vedea...

— Dar, Vîntule, eu...

— Tu ce?

— Eu n-am făcut nimic rău.

— Nimic? Chiar nimic?

În glasul Vîntului se distinge o notă de iritare.

— Știu tot.

— Tot, tot?

— Tot.

— De unde?

— Am fost lingă tine.

— Tot timpul, tot timpul? se miră băiețelul.

— Tot timpul.

— Toată ziua? — ochii copilului se rotunjesc a mirare.

— Toată ziua.

— Și ieri?

— Și.

— Și alaltăieri?

— Și.

— Dumnesta stai numai lingă mine?

Acum nedumerirea era totală.

— Nu. Ce-ți trece prin mînte! Stau în preajma tuturor.

— Lingă toți copiii din lume?

— Lingă toți.

— Lingă toți tații și toate mamele?

— Da.

— Chiar lingă toți, lingă toți?

Băiețelului nu-i venea să creadă. Cum să fie cu putință una ca asta?

— Ei, ce te miri așa? Eu sînt briza și crivățul și musonul și vijelia... Eu sînt uraganul și tot eu zefirul... Sînt Vîntul... Stau lingă fiecare om, în preajma fiecărui copil, alături de fiecare floare... Unii mă știu, alții mă simt, alții mă doresc... Mulți mă cheamă...

— Dar eu...

— Tocmai de aceea am venit. Tu m-ai uitat.

— Nu, nu te-am uitat, Vîntule! Nu te-am uitat! Nu m-am gîndit la tine... Asta-i tot... Nu m-am gîndit...

— Nici la geam, nici la bătrînă, nici la...

— Dar n-am vrut, n-am vrut, Vîntule!

În glasul băiețelului se simțea părerea de rău.

— Acum e tîrziu, prea tîrziu. Să mergem.

— Unde?

Un singur cuvînt, cuprinzînd nedumerire, îngrijorare, spalmă.

— Ți-am spus. Nu știu încă. Vom vedea...

— Dar, Vîntule, mama! Ce va face mama fără mine?

Era ultima încercare. Când îi răspunse, glasul Vintului părea obosit, preocupat, trist.

— Te iau cu mine, băiețelușe. Ce s-o mai amărăști ! Vom merge acolo unde mă cheamă treburile mele. Nu-mi este îngăduit să le amîn. Tu să bagi de seamă la ce voi face și să spui dacă e bine sau nu. Eu voi sufla mai departe sau mă voi opri. De tine depinde de acum înainte soarta altora. Va trebui să fii cu multă grijă, fiindcă dacă n-ai să te gîndești, dacă vei greși, vei rămîne pentru totdeauna în împărăția mea, să repari răul pe care l-ai pricinuit. La drum, băiete !

Picioarele ascultară singure comanda și băiatul se trezi mărșăluind în urma Vintului. Mergeau de vreme îndelungată. Acum, fiecare pas cerea mai multă trudă, mai mult efort. Undeva, în față, o geană de lumină vestea apropierea zorilor.

— Am obosit, Vintule... Nu mai pot...

— Stai jos și odihnește-te. Numai să nu faci gâlăgie. Trezești florile.

— Florile dorm ?

— Dorm.

— Ca oamenii ?

— Da, ca oamenii.

— Și cine le scoală ?

— Soarele.

— Și ele stau toată ziua la soare și noaptea iar dorm ?

— Nu stau niciodată. Au treabă. Frunzele pregătesc mîncare, hrănesc planta ; florile dau parfum, prepară polen pentru albine, fac semințe...

— Și semințele ?

Vintul îi dezvăluia o lume nouă, minunată, iar băiețelul nu mai conținea să se mire.

— Semințele încolțesc iar.

— La anul ?

— Da, la anul. Și așa mereu, să nu rămînă pămîntul fără flori.

— Ar fi tare trist fără flori. Nu-i așa ?

— Da, ar fi trist. Acum taci, și fii cu băgare de seamă, băiatule !

Vintul se plimba printre tulpinile plăpînde, mîngîind aici o petală, dincolo un lujer. În lumina tot mai puternică, șoapte se întretaie, voci se fac auzite. Sînt florile, ierburile, o lume întreagă se trezește la viață. Uimit, băiețelul își dă seama că le înțelege :

— Bună dimineața trifoiule !

— Bună dimineața zorelelor. Iar v-ați sculat cele dinții.

— De cum simșim prima rază de soare, nu mai putem dormi.

— De aceea lumea vă mai spune și „bună dimineața”.
— Ha ! Ia uitați-vă ce leneș este macul ! Trezește-l tu, rochița rîndunicii, să vadă și el răsăritul soarelui !
— O... Lăsați-l. Are o droaie de copii. Grija atîtor semințe nu-i dă pace.

— Da, da, am văzut și eu. Are o măciucă grozav de mare !
— Deșteptarea ! Deșteptarea ! Sculați ! A răsărit soarele !

Niciodată parcă pînă acum băiețelul nu-și dăduse seama ce lume minunată au și cîtă viață ascund plăpîndeale fire de floare.

„Ce frumoase sînt — își spuse. Am să culeg și eu cîteva semințe să le semăn în grădinița din fața casei, să-i fac o bucurie mamei. Poate o împac și nu mă mai ceartă...”. Și băiețelul dădu drumul, în fundul buzunarelor sale, printre pietricele, praștii, gheме de ață și bucăți de sîrmă, semințelor mici cît gîmălia de ac...

— Bagă de seamă la ce voi face acum.

Vîntul era iar lîngă el.

— Să te gîndești și să-mi spui dacă e bine sau nu. Dar să fii cu multă grijă.

Sub ochii plini de uimire ai băiatului, Vîntul începu să sufle. Cercul se întristează. Florile gingașe prinseră a se zbate înfricoșate. Frunze, petale, semințe, zboară de-a valma către zarea plumburie. Aerul suieră incurcîndu-se bezmetic printre crengi.

— Stai, Vîntule, stai, nu mai rupe florile ! Ele sînt frumoase și au miros plăcut ! Nu-i bine ce faci ! Stai, Vîntule, stai !

— Uite, stau.

După zbuciumul de mai înainte, liniștea din jur părea nefiresc de adîncă. Numai inima băiatului bătea năvalnic. Nu-ndrăznea să întrebe, deși cuvintele îi ardeau buzele. Șopti în sfîrșit :

— Am ghicit ?

— Trebuia să gîndești, nu să ghicești. Te-ai pripit.

— De ce ? De ce m-am pripit, Vîntule ? De ce ?

În glasul copilului era nedumerire și dezamădă. Vîntul îi răspunse întristat :

— Ai greșit pentru că te-ai oprit numai la suprafața lucrurilor. E drept că florile trebuie ocrotite, că nu e bine să le rupem. Dar eu, Vîntul, duc odată cu cele cîteva petale ori frunze mirosul florilor și chem albinele. Iau cu mine semințele și le duc departe, departe, unde le las să cadă pe pămînt. Din semințe răsar alte flori, tot atît de frumoase ca cele de aici.

— Da, ai dreptate. Nu m-am gîndit.

Băiețelul lăsa capul în jos.

— Nu te-ai gândit și-ai pricinuit durere trifoiului, zorelei, macului, romanței. De-acum nu vor mai putea înflori. Hai, băiete, la drum !

Odată cu ultimele cuvinte, Vintul și porni. Băiatul abia avu timp să îngaiame :

— La revedere, florilor, la revedere ! Iertați-mă.

— La revedere, băiețelule !

În glasul florilor se simțea tristețea.

— Ai grijă ce faci mai departe. Dacă nu te gindești temeinic, poți pricinui răul fără să vrei.

— Da... da... Poți face răul chiar fără să vrei. Nu știam...

Băiețelul pornește în urma Vântului. Drumul începe a-și desfășura iar pinza colbuită sub pașii lui osteniți. Și Vântul pare cuprins de oboseală. Ori poate de tristețe ? Nu vorbește. Merge înainte, mereu înainte, obligându-l să țină pasul, să-l urmeze, de teamă să nu se trezească singur prin locuri nemașumblate, necunoscute. Soarele, urcat pe boltă, arde nemilos.

Așa ajunseră la un lan de floarea-soarelui. Seceta a făcut ravagii. Băiatul abia răsuflă. Lamina orbește, dilată contururile, le face să tremure ușor. Aerul frige. Băiatul își șterge fruntea, se așează jos, lângă tulpinile uscate care fognesc sticlos.

— Stăm puțin să ne odihnim, Vintule ?

— Stai, nu te oprește nimeni.

— Dar tu ?

— Eu mă uit puțin la lanul ăsta.

— S-a uscat de tot.

— Da... s-a uscat...

— Cine l-a uscat așa ?

— Soarele.

— Soarele ? El care le face să crească ?

Băiatului nu-i venea să creadă.

— El. Vezi, lor nu le trebuie numai soare. Pentru a crește și a rodi au nevoie de mult mai mult.

Dînd din cap nemulțumit, Vintul trece printre plante, le pipăie corolele, ia cu mîna pămînt din brazele fărîmițindu-l în palma lui mare.

— Aici e treabă, nu glumă ! spuse. Fii atent, băiatule ! Fii atent ! Și, mai ales, gîndește-te !

Își umflă apoi obrații și începu să sufle. Cerul se innegurează. Din toate părțile se adună nori gref. Lumina scade treptat, dispare. Se întunecă. Fulgere brăzdează cerul. Tună. Șerpi de lumină se alungă printre nori. Tobe ulaire sfărâmă vîzduhul. Ecoul aduce înapoi zgomotele, lovind cu ele pămîntul. Picături grele, mari, încep să plzească solul ars, biciuindu-l cu furie.

— Stai, Vintule ! Stai ! Mi-e frig, mi-e frică ! Oprește norii, oprește furtuna ! Vreau lumină, Vintule, vreau lumină !

Strigătul băiatului se pierdu în vijelia din jur ca o picătură de apă în ocean. Vintul însă îl aude. Mai repede chiar decît ai putea povesti, norii dispar, fulgerele, tunetele încetează și ele, soarele arde din nou, nemilos, așezat sus, în miezul zilei de vară.

— A... am gîndit ? Am gîndit bine, Vintule ?

Glasul băiețelului e nesigur. Ceva îi spune că nu-i bine, că n-a dat răspunsul așteptat, dar mai speră.

— Nu. Nici acum n-ai găsit în tine puterea de a merge pînă la capăt.

— Cu ce-am greșit ? Unde am greșit ?

— După furtună vine ploaia. E drept, furtuna aduce întuneric și frig. Nu e bine. Da, dar ploaia face să crească holdele. Și ele sînt hrana noastră.

— N-am ghicit nici acum.

În glasul băiețelului s-a adunat toată tristețea lumii.

— Ai fost egoist. Te-ai gîndit numai la tine. Nu ți-a păsat de ceilalți. Ție nu-ți place furtuna, am oprit-o. Lanul însă se va usca, se va pierde. Oamenii nu vor avea recoltă. Toată munca lor a fost în zadar. Ai mai pricinuit o durere.

— N-am vrut ! Tu știi că n-am vrut, Vintule !

Acum, în glasul copilului se simte durere.

— Știu. Dar asta nu ajută la nimic. Răul a fost făcut. Haide.

— Rămîi cu bine, lanule ! Iartă-mă, sora-soarelui ! Îmi pare rău...

— Du-te cu bine, băiete !

Floarea-soarelui își tremură frunzele uscate :

— Ai grijă, însă ! Gîndește cu temei. Gîndește-te înții la ceilalți și apoi la tine.

Drumul se macină iar sub pașii lor. Vintul pare mai abătut, mai bătrîn. Băiatul nu mai simte osteneala. În suflet i s-a culbărit tristețea grea. Durerea pricinuită îi apasă umerii. Ar vrea să se lepede de povară, dar nu reușește. Îi stăruie în minte poiana lipsită de flori, cîmpul ars.

O boare lină îi mîngîie părul. Tipăt de pescăruși îi face să înalțe capul. Aerul e parcă sărat, miroase a iod, miroase a alge. Marea ! Da. În fața lor, marea se întinde albastră și nemărginită. Băiatul respiră adînc, cu toată ființa. Simte nisipul pătrunzîndu-i în încălțăminte, aude zgomotul ușor al scoicilor sfărîmate sub tălpi. Parcă pocnesc în primăvară muguri.

— Ce albastră e ! Și ce mare ! Uite niște bărci ! Și vezi, Vintule, în bărci sînt oameni !

— Văd.

- Ce fac ?
- Pescuiesc.
- Prind mult pește ?
- Prind.
- Și pe urmă ?
- Pe urmă vin la mal și-l descarcă.
- Trebuie să le fie greu cu bărcile pline.
- Le este. Trag la rame. E tare obositor. Dar ei sînt bucuroși.

- Nu pot fără vise ?
- Ba pot. Privește cu atenție și mai ales gîndește-te !

Și vîntul începu să sufle. Întîi înocet, numai o părere, apoi mai tare și mai tare. Pinzele bărcilor se umflă vesele și trosnesc bucurăse. Vasele alunecă asemenea unor lebede uriașe pe fața mării. Dar vîntul se întetește. Valurile se ridică amenințător. Spuma stropilor acoperă punțile. Oamenii pun mîna pe vase. Încearcă să țină vasele contra valurilor. Pescarii și marea sînt înclăștați acum într-o luptă pe viață și pe moarte. Catargele trosnesc îngrijorător. Aproape fără să-și dea seama, băiatul gîndește cu voce tare :

— La început Vîntul i-a ajutat. Dar acum, uite, se întrece cu gluma. Oamenii au nevoie de ajutor ! Staî, stai, oprește ! Nu e bine, nu e bine ce faci, Vîntule !

Domolît dintr-o dată, Vîntul mormăi cu vădită mulțumire :

- Bine, bine. Uite, stau.
- Ce se întîmplă cu oamenii ? Întrebă copilul neavînd curaj să privească spre larg. Ce fac ?

— Au ajuns cu bine la mal. Descarcă peștele. Sînt bucuroși. Astăzi au avut o zi bună.

- Dar... eu... Eu am gîndit ?
- Ai gîndit. Și încă bine. Abia acum ai reușit, cînd primul gînd n-a fost la tine, ci la ceilalți.
- Am gîndit ! Am gîndit !

Băiețelului i se putea citi bucuria pe chip. Îl trădau mai ales ochii. Străluceau asemeni luceferilor de seară, în nopțile înalte, serine, ale verii.

- Știi, Vîntule ? De fapt, nici nu-i așa de greu...
- Aș fi vrut să-ți spun vorbe bune acum, băiețelule, dar nu pot. Ai făcut două greșeli mari. Tu le-ai făcut, e datorita ta să le îndrepti. Eu nu te mai pot ajuta. Vei rămîne aici pînă vei îndrepta raul pricinuit. Acum trebuie să te părăsesc. Ai inimă bună. Las-o să-ți sprijine gîndul. Uite. Drept mulțumire, pescarii ți-au trimis o găleată de pește. Fă ce vrei cu ea. Cu bine ! Cu bine, băiatule !

Voce a Vîntului se pierdu în imensitatea din jur. Făptura i se topi în azurul fără de pată al cerului. Nevenindu-i a crede, băiețelul se uită împrejur, cercetă fiecare tulpină, fiecare fir de iarbă ivit din nisipuri, dar nu-l descoperi nicăieri. Începu să-l strige cu desperare :

— Vîntule, Vîntule, nu mă lăsa ! Unde-ai dispărut ? Ia-mă cu tine ! Voi fi atent ! N-am să te mai fac de rușine, ai să vezi ! Hai, Vîntule, vino înapoi ! Nu vrei... Nu mă auzi... A plecat... M-a lăsat singur... Nu vreau să rămîn aici ! Nu vreau !

Lacrimi curg pe obrazul băiețelului. Mama este prea departe ca să-l audă, Vîntul nu se arăta nici el. Doar îl ațrăsesse atenția că așa va fi. Băiețelul însă sperase că va fi iertat și de data aceasta, ca și în atîlten alte dăți. Abia acum își dădu seama că Vîntul se ține de cuvînt. Își șterse lacrimile, se uită încă o dată în jur. O singură întrebare îi stăruia în minte :

„Ce să fac ? Cum să-mi repar greșeala ? Cum ?”

Porni cu pași grei, osteniți. Simțea nevoia să meargă, indiferent unde. Numai să nu stea pe loc, să micșoreze distanțele, să ajungă la un capăt. Se oprise deodată. În fața lui, lanul de floarea-soarelui, mai ofilit parcă, mai trist.

— Lanul de floarea-soarelui — îl recunoscu băiețelul. Setea l-a doborât de tot. De-ar ploua măcar un strop ! Dar Vîntul a plecat și nu-i nicăieri nici un fir de nor.

Și, deodată, luminîndu-se :

— Am gîsit ! Am gîsit ! Nori înseamnă apă. Dar apă pot aduce și eu. Voi căra fiecărui fir, fiecărei tulpini. Eu voi fi ploaia !

Rămăs singur, băiețelul păstrase în mînă găleata cu pește dăruită de pescari. Răsturnă în grabă găleata și începu să alerge între flintina din apropiere și lanul de floarea-soarelui. O dată, de două ori, de zece ori, de o sută de ori. Încet-încet, florile se înviorează.

— O, ce bine mă simt, ce bine ! Cine ne-a dat viață ? Ploaia ?

- Nu, nu-i ploaia. Sînt eu, băiețelul.
- Băiețelul Vîntului ?
- Nu. Băiețelul mamei. Vîntul era doar profesorul meu.
- Profesor ? — se miră floarea-soarelui.
- Da. Mă învăța să gîndesc.
- Să gîndești ? Poate să iubești. Numai cineva care ne iubește, putea face pentru noi o asemenea muncă !
- E drept că vă iubesc. Îi iubesc și pe cei care v-au semnat : pe oameni. Și, la urmă, mă iubesc un pic și pe mine. Aș

vrea să repar răul pe care l-am pricinuit, să mă pot întoarce acasă... la mama... pe care-o iubesc cel mai mult !

— Ei, dar bun profesor e Vîntul ! Nici n-am știut. Iar tu ești un băiețel pe cinste. Îți mulțumim. Uite, ține săpăliga asta în dar. O fi uitat-o cineva în lan. Altfel n-am ce să-ți dau. Ia-o să-ți amintească de noi. Cu bine !

— Cu bine, floarea-soarelui ! Cu bine !

Băiețelul pormi mai departe. Mergea cu pas vioi, cu inima plină de bucurie :

— Unde-o fi Vîntul să audă cum m-a lăudat floarea-soarelui ? Acum nu vine. El numai cu critica. N-ai gîndit, nu te-ai gîndit...

De unde oare tristețea ce i se simte din nou în glas ? Ce să fie ? Un loc gol, pustiu, se întinde în fața copilului. Băiețelul recunoaște fosta poiană, unde cu numai cîțiva timp în urmă flori de toate soiurile și de toate culorile, răspîndind mireasmă îmbietoare pînă departe, creșeau laolaltă în bună vecinătate.

— Ei, se apostrofă băiețelul, nu vrei să mai vină Vîntul ? Să-ți vadă isprava ? Știa el ce știa cînd s-a supărat. Că nici mama cînd se supără, nu se supără degeaba. Ei, se ceartă el în continuare, doar n-ai de gînd să plîngi ! Ești băiat mare ! Chiar dacă-s mare — Îți răspunse singur — tot vreau acasă. Vreau la mama...

Și, spunînd acestea, rămase deodată locului. Da, da, asta era ! Pentru ea luase semințele. Oare le mai avea în buzunar ? Începu să se caute cu nerăbdare. Da, da ! Erau acolo !

— Cu ce să sap ? Cu ce ?

Norul care-i întunecase iar, pentru o secundă fața, se risipi :

— Știu ! Acum știu ! Cu săpăliga de la floarea-soarelui ! Trebuia să mă fi gîndit ! Nu degeaba mi-a spus ea la despărțire că altceva n-are ce să-mi dea în dar ! Ce alt dar mai potrivit mi-ar fi putut face ?

Și băiețelul se apucă de treabă cu temeinicie : săpă pămîntul, întoarse brazdele, sfărîmă bulgării, semănă.

— Acum ar fi bună o ploaie și gata !

— De asta mă ocup eu !

Vocea îi era cunoscută. Nu-i venea să-și creadă urechilor :

— Vîntule, Vîntule ! Tu ești ? Ai venit ?

— Te bucuri ?

— Sigur că mă bucur !

— Și eu.

— Am gîndit bine ?

— Cum nu se poate mai bine. Ba mai mult. Ai și muncit bine. Sînt mîndru de tine. Bravo. Drept mulțumire, îți voi îndeplini o dorință.

— Oricare ?

— Oricare. Numai spune-o mai repede că mai am o mulțime de treburi.

— O dorință...

— Da. Hai, curaj ! Vrei o bicicletă ? O minge de fotbal ? O pereche de patine ? Cere-mi orice !

— Aș vrea...

— Hai, spune odată !

— Aș vrea să mă întorc acasă !

— Bine, băiețule ! Ai trecut și ultima probă. Am încredere în tine. Ai învățat să gîndești. Dar fii atent. Voi sta mereu în presajma ta. Și acum, la revedere ! Am să mă gîndesc mereu la tine, să știi !

— La revedere, Vintule, la revedere ! Pe curînd !..

Băiețelul tresare puternic.

— La masă ! Poftiți la masă ! — se aude dinspre bucătărie glasul mamei.

Perdelele albe flutură lung în vîntul răcoros al serii. Băiețelul se ridică în capul oaselor. În picioare are încă bascheții cu care a fost la joacă.

„Dacă mă vede mama, se supără... Și Vîntul... Da, Vîntul... Ce-ar spune să mă vadă așa ?”

Și băiețelul se descaltă repede, își pune papucii de casă, trece în baie, se spală pe mină, pe față, ia prosopul din cui, se șterge, îl așază la loc. Cînd intră în bucătărie, mama observă că și-a pus alte haine decît cele cu care fusese la joacă.

— Cui datorăm minunea ? — Întrebă mama glumind ca de obicei.

— Cui s-o datorăm ? — intervine tata. Băiatul nostru a crescut.

URITUL PĂMÎNTULUI

A fost odată ca niciodată și ca de cînd lumea.

A fost, ori poate mai este, o pădure întinsă, cu ulmi, fagi și stejari mîndri, dar și cu brazi falnici, înălțîndu-și maiestuos virfurile spre înălțimi.

Puietul se ițea pretutindeni la adăpostul arborilor puternici, tufele de zmeură și rugurile de mure te cheamau îmbilindu-te să mînceai pe săturate. Potenile pădurii nu mai pridideau să-și schimbe rochiile smălțuite în fel și fel de culori din primăvară și pînă toamna tirziu. Între toate însă, se afla în pădurea aceea o poiană, anume parcă menită să fie lăcaș pentru zine. Iarba era acolo mai mîlăsoasă, florile creșteau mai înalte și miroseau mai amețitor. Acolo cîntau pînă și privighetorile mai frumos, iar soarele și luna se opreau totdeauna o clipă din drumul lor să privească, să se minuneze, să-și umple sufletul de frumusețe ca să-și continue apoi drumul lor trudnic de fiecare zi.

Toamă în Poiana Florilor se gîndiseră în acel an viețile pădurii să petreacă cu mare pompă și alai sărbătoarea verii. Veverițe și ghionoaie, urși și codobatură, mistreți, vulpi, iepuri, clopoței și albastrele, greieri, furnici, bondari — dar ce să mai lungim vorba — toată suflarea pădurii era cu gîndul numai la poiană și la serbare.

Agitație, curățenie prin locuințe, gătelă, rochii și conduri noi, frunzare proaspătă, culori vii, penetru ciugulite și pieptănate, mîlădite tinere izbucnind din muguri, să îmbrace pădurea, să ascundă rugina iernii. Nu mai gîseai decît cu greu o culoare de împrumut. Pițigoi și sticleții și le pusese cu asupra de măsură, faduli nevoie mare de așa firețuri. Mă rog, fiecare după cum i-i felul și învățătura.

Fluturii, încercînd să-și dezmoartească aripile, fulguiau ușori în razele de soare, alături de viespi sprintene, în fote vîrgate, de bondari duardulii mormăind tulburăți de atîta agitație. Cîrpiți, clempăniți, tril măiestru, ciocănituri nervoase se întretaie în aerul vibrînd și el de neliniște.

— Total trebuie făcut după program. Cu cap, cu calm și după program. Înțeleaptă, bufulă încerca să liniștească spiritele, să le ordoneze. Dar parcă tocmai acum, ca un făcut, nimeni nu mai știa unde-i e capul, cînd și-a pierdut calmul. Cît despre program... ce să mai vorbim! Cu toate astea puteai începe să ghicești aici o ghirlandă, dincolo un lampon, colo un nor de praf stîrnit de mături harnice, în altă parte repetiția unei orchestre încercînd să se pună la unison.

— Uf... am oboseit... Nu-mi mai simt spatele. Și tu, greierașule, stai și zdrăngănești de dimineață. Acum se încează și încep să sosească invitații și, uite, încă n-am terminat de măturat — se aprinsă o furnică apostrofîndu-și vecinul.

— Zdrăngănesc ? Asta se cheamă la tine zdrăngănit ? Atunci la tu chitara și dă-mi mie mătura. Dar deseară să cinți tu la serbare.

— Bine... bine... Pentru lezeși motive se găsesc totdeauna. Repetă. Măcar să nu ne faci de rușine. Ai terminat de bătut ghirlandele, ciocănitore Cioc Tare ?

— Mai am cîteva și sînt gata. Ursuleții și veverițele au pregătît bufetul. Vom avea alune și ciuperci uscate din rezervele de anul trecut, fragi și zmeură ; miere ne dau albinele, izvorul ne va da apă proaspătă. Avem pină și nectar. Numai de-ar veni ! Numai de-ar vrea să vină !

Cri-criul greierului se opri deodată.

— Cine să vină ? Despre cine vorbiți voi acolo ?

— Tu năcodată nu știi nimic din ce se întîmplă în lumea asta. Chitara, hoinăreala, și-atît. Furnica era minoasă foc.

— Lasă, că mă dăscălești mine. Acum lămură-mă și pe mine. Ce persoană așa importantă sosește la noi ?

Cîntînd din zori în seară, după cum îi e obiceiul, greierașul nu fusese la ultima consfătuire din poiană. De aceea, nu știa că, în cîntecul celui mai bătrîn stejar al pădurii, care număra peste trei secole, serbarea verii din acel an avea să fie mai frumoasă ca niciodată. Și cine putea aduce un farmec în plus, dacă nu însăși crăiasa nopții — Luna ? S-au gîndit atunci s-o invite să coboare să lumineze poiana, ca totul să fie ca în basme. Pînă aici entuziasmul a fost general. Cînd, însă, s-a pus întrebarea : cine să meargă să o invite, au început obiecțiile. Ursul — că el e prea greoi și că, pînă ajunge, se termină șapte serbări, nu una. Vulpes — că i-s copii mici și nu are în grijă cum să-i lase. Ciocănitore — că n-a terminat încă pavoazarea de care răspunde odată cu capul. Și așa, fiecare și-a găsit scuza potrivită pînă cînd cu toții și-au dat seama că nu mai rămăsese decît iepurele. Și uite-așa, cu toate protestele, iepurele n-a mai avut încotro și a trebuit să plece.

Acum stăteau toți ca pe ghimpi în așteptarea urechiatului. Cînd se gîndeau mai puțin, se treziră cu el lac de apă și gîfînd în mijlocul poienii.

— Hei... hei... sînteți aici ?

— Aici, aici — răspunde care mai de care.

— Ce-ai făcut ?

— Vine ?

— Coboră ?

În sfîrșit, îi venise apa la moară și iepuragului :

— Mai încet, mai încet, să-mi trag înții sufletul.

— Lasă, iepurilă-Topăilă că ți-l tragi pe urmă. Acum spune-ne ce-ai făcut.

— Vă spun... vă spun. Dar de unde s-o iau ? Deci : după cum am hotărît cu toții aseară...

— Lasă, că știm ce-am hotărît — îl întrerupsese nerăbdătoare furnica. Spune mai bine ce-ai făcut !

— Uite ce e : dacă-mi strîcă șirul, nu mai spun nimic — se bosumflă iepurilă.

— Lasă-l să spună cum o vrea, numai să spună o dată !

— Așaaa... Îmi iau eu dis-de-dimineață niște morcovi în traistă să am pe drum. Îmi fac și curaj — că-mi cam bătea inima, de ce să mint ? Mă tot gîndeam : eu acolo, un ala mic, și eu — ditamai luna ! Dacă nu s-o uita la mine ? Dacă se supără și mă-nghite ?

— Hă! Hă! Unde-ai mai auzit tu să mănânce Luna! Și încă iepuri! Haida de! — rise de spaima iepurelui greierașul.

— Ei, la o așa călătorie, parcă poți să știi ce te așteaptă? Pornesc eu la drum. Întreb în dreapta, întreb în stînga, nimeni nu știa să-mi arate calea.

— Ei, și pînă la urmă? Hai, nu ne mai fierbe!

Toți ochii stau ațintiti asupra iepurașului. Toate răsufările sînt oprite. Nu adie nici vîntul. Și el ascultă. Asta și dorește povestitorul. După atîtea emoții, măcar această nevinovată victorie:

— Ei, da! Ce vă uitați așa la mine? Am găsit-o. Dormea într-un virf de plop.

— Se odihnea și ea, săraca.

— Așa m-am gîndit și eu. Cum s-o scoli? Dacă se supără și...?

— Și te mănîncă...

— Iar începi?

— Lasă-l, Greierașule, sărîră ceilalți. Ai găsit-o și dormea. Și pe urmă? Hai, spune mai repede!

Asaltat din toate părțile, copășit de atîtea rugămînti și insistențe, de zecile de perechi de ochi ațintite asupra-l, iepurașul începu să turuie:

— M-am așezat la rădăcina plopului, am așteptat să se trezească. Plopul m-a întrebat ce aștept, eu i-am răspuns, el i-a spus Lunii, Luna m-a întrebat ce și cum, eu i-am spus, ea mi-a răspuns... Aici, respirația iepurașului deveni un șuier ca de locomotivă și el se opri să tragă iar cu nădejde aer în piept, cînd toți sărîră ca unul pe dînsul:

— Mai încet!

— Mai rar!

— Nu înțelegem nimic.

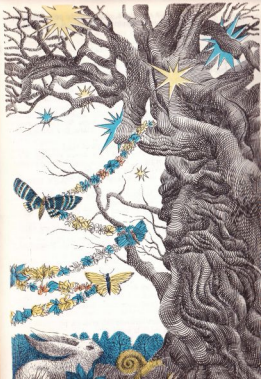
— Ce i-ai spus de fapt?

— Ce să-i spun! Își luă iepurașul aerul cel mai firesc cu putință. Că noi pregătim o serbare. Marea Serbare a Verii. Că avem de toate: și costume și lampioane și muzică, dar că n-avem lumină. Și-am rugat-o în numele nostru, al tuturor, și de dragul stejarului, cu care e prietenă de atîtea sute de ani, să poftască în poiană ca invitată de onoare.

— Mă, da nu ești prost deloc! Dar știi, deloc.

— Lăsați asta acum. Și ea ce-a răspuns?

Toți ochii, urechile, botișoarele, aripioarele sînt numai o întrebare, așteptînd cu emoție, dar și cu speranță răspunsul iepurașului.

— Ce să spună ? Că ne feliicită, că ne dorește petrecere frumoasă, dar noaptea trebuie să lumineze pământul și apele, pădurile, mările, câmpiile...

— Deci ?

— Deci nu vine. Nu poate să vină.

— Aaaa...

Un oftat din zeci de piepturi umplu poiana. Ochii s-au umbrit, bucuria din ei s-a stins, urechile s-au lăsat pe spate, aripioarele s-au strâns sub elitre, petalele s-au închis dureros.

— Ei, ce v-ați pleostit așa ? Ce vă veni, fraților ! Le-a dat vole lor, le-a dat voie stelelor ! Vor cobori la noapte în poiană, s-o lumineze, să ne bucure !

Se jucase destul cu răbdarea prietenilor. Trebuia să le spună. Să le dea vestea cea mare. Un freamăt trecu din ram în ram și-o unduire ca valul mării. Apoi bucuria tălăzni fără zăgaz cînd înțelesesă că au izbîndit.

— Vin cu adevărat ? Ți-a spus Luna ție că vin ?

— Vin, Greșerașule, vin negreșit ! Nu incupe îndoială. E o zarvă acolo sus ! — și arătă cu lăbuța spre cer. Toate steluțele se pregătise de serbare. Vor să fie cît mai frumoase.

— Totul trebuie făcut după program. Cu cap, cu calm și după program.

Mai bătrîna, bufnița le reamintea astfel de pregătirile ne-terminale lăuate baltă la sosirea Iepurașului.

— Vai de mine și de mine ! Și eu sint tot cu șorțul în față ! — se dezmetici Furnica.

— Zhor, zhor — se agită Ciocănitorea. Mai am citeva ghirlande de bătut !

— Afizele ! afizele ! — se precipită și Ariciul. N-am terminat afizele, n-am trimis încă toate invitațiile !

— Vă rog, atenție ! O clipă de atenție !

Cine n-ar fi dat ascultare rugăminții ? Buha Sură continuă în liniștea ce se lăsa :

— Vă întreb pe toți aici de față. Ce facem cu Mătrăguna și Cucuta ? Cu ele cum rămîne ? Nu s-a luat încă o hotărîre.

Tăcerea mai dură o clipă, apoi vocile începură să se între- taie :

— Să stea acasă ! Dacă otrăvesc din greșeală pe cineva ?

— Miros urit. Ce să caute la serbare ?

— Da ! Da ! Să stea acasă ! Mai ales acum, că vin și stelele !

— Deci : pădurea hotărîște să roage pe Cucută și pe Mătrăgună să înțeleagă și să nu vină la noapte în poiană. Să li se explice că ne temem pentru musafiri : otrava lor poate ucide și

din neatenție. Ariciule, asta cade în sarcina ta. Și acum, cu toții la treabă. Fiecare știe ce are de făcut !

Nici chiar Buha cea Sură n-avea cum să bănuiască ce însemnătate avea să aibă hotărîrea luată. Se împrăstiaseră care încotro și, în graba ultimelor pregătiri, uitară îndată de ea. Febra apropietei sărbători cuprinsese toată suflarea.

Ziua începea să dea semne de oboseală. Umbre tot mai lungi și mai dese anunțau venirea serii. Noaptea se pregătia să-și desfășoare încet mantia întunecată, sub care să cuprindă pământul întreg, cu ape, câmpii și păduri.

În poiană pregătirile erau pe sfîrșite.

Umbreluțele ușoare de păpădie păreau fulgi proaspeți de zăpadă nîgînd peste covorul de mușchi. Conurile brazilor erau ca niște globuri minunate animate în crengi. Un praf ca de aur strălucia în văzduh. Albinele aduseseră polen de pe flori și acum îl scuturau de pe aripioare. Miros îmbătător răzbătea pînă departe și, molecm, cite un tril spărgea liniștea coborîtă parcă odată cu inserarea.

În pacea din jur, răsună în văzduh chemarea Greierașului :
— Veniți, veniți ! Serbarea noastră începe ! Pofțiți cu toții ! Cu mic și mare ! Haideți, pofțiți la serbare !

Ca la un semn, din toate părțile începură să sosească invitații. Maci și albastrele, fluturi, buburuze, ciocănitori și codo-baturi, mierle și privighetori ; iepurii, vulpile și căprioarele, cerbii maiestruși și urșii greoi — toată suflarea pădurii se adunase parcă în Poiana fermecată. Mii de voci, sute de murmure, zeci de ciripiri maiestre umpleau văzduhul.

— Văd că ești în formă astăzi seară, Cri-Cri. Dar Furnicuța unde-i, că n-o văd ?

— Vine îndată, Clopoțelule. A avut treabă pînă în ultima clipă. Acum s-a dus să se schimbe.

— O, da... da... Cine nu știe cît e de harnică ? Nu cumva ai zărit-o pe Albăstrică ?

— Ba da. Uite-o colo, lingă stejar. Cred că s-a dus să-l feli-cite. Bună seara, Păpădie aurie ! Bună seara, Macule. Ați făcut drum lung pînă la noi.

— Nu știu dacă nu-i prea devreme. Dar și eu și Păpădia ne-am temut să nu începă vîntul. Miine poate să ne scuture, dar în seara asta... Dîndu-și seama că a vorbit mai mult ca de obicei, macul se înroși și mai tare.

— Să n-aveți nici o grijă. Vîntul a fost prevenit.

— Atenție ! Vă rog, o clipă de atenție ! Totul trebuie făcut cu cap, cu calm și după program.

Buha nu-și lăsa dintr-ale ei. Toți ridicară mirași capetele.

— Dragii mei, țin să aflați cu toții că, în seara asta, vor veni la serbarea noastră Stelele !

— Stelele ? Ce stele ?

— Vor veni la serbare ?

— Cînd ?

— Liniște, să auzim ce ne spune Buha ! Liniște ! Vocile mai tălăzuiră un timp, apoi curiozitatea învinse. Se lăsă încet tăcerea.

— Stelele vor veni în poiană, după apusul soarelui, cînd va răsări Luna. Vă rog să le primiți cum se cuvine. Să nu rămîna cu o impresie proastă. Să nu ne facem de rușine ! Programul artistic va începe, bineînțeles, după sosirea lor. Pînă atunci se poate dansa !

Veselia izbucni ca un șuvoi de apă cristalină sîrînd din pîtră în pîtră, dornic să ajungă din urmă riul în care să-și așvîrle unde.

Perechile se roteau ușor, o horă se formă pe dată, mulți stăteau încă nehotărîți, glume se întretaiau în văzduh, chemări se auzeau de pretutindeni, bucuria întîlnirii și a revederii umplea inimile tuturor.

Dincolo de poiană, neobservate în zarva și bucuria generală, se ghiceau două mogildețe ascunse în umbra desigurilor. Priveau atente către poiană, ascultau risetele venind dintr-acolo, muzica, vedeau culorile rochiilor involte săgetînd poiana...

— Hei, ce zici, mergem și noi ? o întrebă una din mogildețe pe cealaltă.

— Unde ?

— Cum unde ? La serbarea din poiană.

— Ești nebun ? Cum să mergem ? Ce, ne-a invitat cineva ?

— Și ce dacă nu ne-au invitat ? Poate n-au avut timp. Cu atîtea pregătiri... Și griji... Ce, crezi că este ușor să organizezi o serbare — ca asta ? Și pe urmă, ce-i tot dai cu invitatul ?! Doar asta e serbarea noastră, a tuturor !

— Degeaba, nu mă convingi. Tu nu vezi ce urîți sîntem ? Ce să căutăm noi acolo între atîtea flori și fluturi, între păsări măiestre și stele...

— Vin și stelele ?

— Da. A spus Luna că le dă voie să vină să lumineze poiana. O să fie lumină ca ziua ! Atunci să te văd cum ai să apari cu figura asta a ta, între atîta lume !

— Am să mă port frumos. N-am să deranjez pe nimeni. N-am să stau în calea nimănui. De ce să nu ne primească ?

— De cîte ori să-ți repet ? Flîndcă sîntem urîți.

— Și ce dacă ? — prima arătare își face singură cura. Ce, avem noi vreo vină ? Nu facem rău nimănui.

— Asta nu se vede. Se văd doar aripile transparente, petalele multicolore, se simte parfumul îmbătător. Ei ? Ai tu ceva din toate astea ?

Grea, întrebarea căzu între cei doi, și, parcă, între ei și întreaga pădure. Cu capul în jos, cel care vorbise întâi răspunse din toată ființa :

— N-am. Dar dacă s-ar uita la mine ca la un prieten, nu i-aș dezamăgi. Aș fi în stare să fac orice pentru ei !

— Da. Dacă s-ar uita... Dar la noi cine să se uite ? Cine se uita la Uriții Pământului ? Numai cîț îi spui numele, și este de ajuns.

Ei erau mogîldețele ascunse în umbra desigurilor. Uriții Pământului. Șioși, se fereau din calea oricui. Blinzi și harnici, tăcuți, retrași, poate prea tăcuți și prea retrași, își duceau viața în afund de codru, fără lumină, fără prieteni, numai cu grijile, munca și urîtenia lor.

— Eu mă duc acasă. Ce să-mi mai amărăsc inima degeaba ? !

— Și privighetoarea ? încercă să-l rețină celălalt. Va da un concert special.

— O voi asculta din pădure. Va fi liniște și o să se audă departe.

— Dar stelele ? Era argumentul suprem. Să coboare stelele pe pământ și noi să nu le vedem ?

— Nu vrei să renunți. Și așa ne-am depărtat prea mult de locurile noastre. Eu n-am curajul să încerc. Îți doresc noroc. Să-mi povestești și mie cum erau stelele...

— Stai, stai ! Nu pleca ! Nu mă lăsa singur !

— Iartă-mă. Am vrut să te însoțesc, dar uite, aici mi-a pierit tot curajul. La revedere. Aș fi bucuros dacă ai reuși ! Cu toții am fi bucuroși !

Una din făpturile urite dispăru în întuneric. Cealaltă rămase un timp descumpănită. Există, făcu cîțiva pași înainte, dădu înapoi... Se încuraja singură : „Ei, ce-o să fie ! Doar n-o să mă mîninge nimeni. Am să intru în poiană și gata ! Ba nu. Nu. Mai bine mă întorc cîț nu-i prea tirziu. Dar nopțile mele nedormite, în care am visat numai la serbarea asta ? Dar stelele ? Vor veni stelele ! Le voi putea privi de aproape, nu numai acolo sus, pe boltă... Serbarea... Stelele... eu... da...”

Tot vorbind cu sine, tot îndemînindu-se și codîndu-se, nici nu-și dădu seama cînd păsise în poiană, îi dezmeticiră glasurile răutăcioase, batjocoritoare, ale celor din preajmă.

— Uite, Clopoșelule, ce arătare !

— Cine-o fi ?

— Asta-i Uritul Pământului. El trebuie să fie. Ce-o fi cău-tînd aici ?

— O fi venit la serbare !

— La serbarea noastră ? — întrebă indignat un bondar. Să ne-o strice ? Să vadă stelele ce pocitanii trăiesc pe pămînt ?

Fiecare vorbă era o palmă. Încercînd să se retragă, Uritul se împiedică de Greieraș.

— Hei, Uritule ! Uită-te pe unde calci !

— Iartă-mă Greierașule. N-am vrut. Îmi pare rău.

→ Bine, rău, nu-mi pasă. Numai nu te mai învîrti printre picioarele oamenilor.

Uritul Pământului se mai retrase cîțiva pași și rămase într-o margine de poiană, cu inima bătîndu-i în piept mai, mai să se spargă, cu ochii împăienjeniti de emoție. După un timp, care i se pără o veșnicie, descoperi în apropiere o Albăstrică. Îi zărise de multe ori petalele diafane dezmiardate de zefir. Nu-i vorbise însă niciodată. De altfel, era singurul din neamul lui care mersese în pădure astît de departe. Cînd se întorcea acasă, ai lui îi dojeneau cu toții, dar ascultau fermecați povestirile lui despre florile, fluturii, gizele și vietățile întîlnite. Se apropie sfios de floarea ce fusese parcă din seninul cerului :

— Bună seara.

— Bună seara, i se răspunse pe un ton repezit și rece. Cine ești ? Floarea îi măsura cu neplăcere vădită.

— Uritul... Uritul Pământului. Eu nu prea ies în lume. Sînt mai... retras...

— Mai obraznic, vrei să spui. Cum vorbești cu mine dacă nu mă cunoști ?

— Te cunosc. Ești Albăstrică. Te văd mereu stînd în soare. Îți place mult soarele, nu-i așa ?

— Îmi place. Și ce-i cu asta ? Glasul ei era mereu mai iritat.

— Nimic... așa... Mă gîndeam că trebuie să fie frumos...

— Ce să fie frumos ?

— Soarele... liniștea... Să stai așa, în lumină, și să nu-ți fie rușine de nimeni...

Uritul parcă uitase unde se află. Îi vorbea ca unui prieten. Îi treziră cuvintele ei aspre :

— Ție nu ți-e rușine ! Stau în soare, nu stau, asta-i treaba mea. Și acum, ce vrei ?

— Aș dori... dacă se poate... aș dori să mă prind și eu în jocul vostru...

— Să dansezi cu noi ??? Te-ai uitat cum arăți ?

Indignarea Albăstricii nu mai cunoștea margină. Ridicase tonul într-atât, încât cei din preajmă, intrigati, făcuseră îndată cerc în jurul lor :

— Ce-i ?
— Ce se întâmplă aici ?
— Ce-i gălăgia asta ?
— Uitați-vă la Uritul ăsta. Zice că vrea să intre în jocul nostru. Vrea să stea la serbare. Eu nici nu-l cunosc. Și chiar de l-aș cunoaște, cum să te joci cu el ? Voi ați face-o ?

— Nu...
— Nu. Nici gând !
— Auzi, ce îndrăzneală !
— Ce se petrece aici ? Ce-i zarva asta ? Totul trebuie făcut cu cap, cu calm, după program. Și voi tocmai acum, când așteptăm musafirii, v-ați găsit ? Hei, tinere ! Ia să te vad la față ! Cine ești ? A !... Uritul Pământului. Nu țin minte să vă fi invitat ! Ariciule !

— Aici sînt, Buhă sură !
— Ai trimis invitații Uritilor Pământului ?
— Nu. Am... omis. Adică am... uitat. Pe ei l-am uitat.
— Da... da... Hm... hmmm... Cum să-ți spun eu, tinere... în astfel de situații... hmmm... inițiativa personală nu este lucrul cel mai laudabil. Știi... vin în seara asta stelele... și n-am vrea, vezi tu, ca ele să vadă... mă rog... să vadă că aici, la noi, trăiesc și asemenea... și astfel de... mă rog... asta-i cuvîntul... uriți. Te-ai ruga, deci, să părăsești poiana. Este o rugămînte colectivă...

— Da, să plece, să plece !
— Să plece imediat !
— Ce îndrăzneală !
— Liniște. Vă rog faceți liniște ! interveni iar Buha.
Rumoarea încetă cu desăvîrșire, la suzul cuvintelor Uritului :
— N-aveți nici o grijă. Am să plec. Îmi pare rău că v-am deranjat. N-am vrut decît să văd și eu serbarea, atît. Și stelele. Nu cred că s-ar fi supărat. Ele ne luminează pe toți la fel. Dar dacă nu se poate, nu se poate. Bună seara la toată lumea.

Frunzișul foșni scurt și local Uritului rămase deodată gol. Ca și cînd n-ar fi fost. Cei de față, ușor descumpăniți, priveau în lături.

— A plecat... rupte tăcerea Albăstricii. Și s-a purtat frumos. Mi-a vorbit despre soare... Dar dacă-i așa urît...

— Bine că s-a dus. Ne strica tot cheful și ne făceam și de rușine cu așa pocitanie — bărzănuțul își infoia încă nervos aripile.

— Că tu ești mai arătos ! răbunfă Albăstrica, supărată nici ea nu știa bine pe cine.

— Acum, gata. Nu vă mai certați. A plecat, s-a dus. Nu mai e. N-a fost prea frumos din partea noastră, recunosc, dar ne-a pus în fața unei situații dificile... Și luați așa... pe neașteptate... Asta-i... Cu cap, cu calm și după program. Gata ! La locurile voastre. Uitați-vă, priviți ! Sosesc stelele !

— Da, da, vin. Uitați-vă cum coboară !

— Aici ! Aici !

— Aici simtem ! Vă așteptam !

— Aici ! Aici, în polană !

Dacă la început se gîndise să stea în preajmă, să le privească și ei măcar din umbră, ascuns sub vreo buruiănă ori sub un lăstăriș, acum, după cele întâmplate, Urîtul Pămîntului merse în neștire, singura lui grijă fiind să se îndepărteze cît mai mult și mai repede de locul rușinii sale. „Și-au bătut joc de mine — gîndea. Nimeni nu mi-a adresat un cuvînt bun. Toți m-au ocolit ca pe un ciu-mat... Toată viața am să duc cu mine urîșenia asta ! Toată viața va trebui să mi-o petrec în întineric...”

Trosnetul unor crengi, apoi zgometul unor voci ce se apropiau îl făcuseră atent. Se operi localul. Nu mai voia să întîlnească pe nimeni. Nu-și dorea decît să fie singur, cu gîndurile lui, cu amărăciunea ce-i apăsa sufletul. Se ascunse cît putu mai repede și mai bine în spatele unor arbori. Vocile se apropiau mereu mai mult. Uimit, recunosc glasurile. Erau Cucuta și Mătrăguna. Vorbeau mai înveninate ca oricînd :

— Se distrează dumnealor, se distrează ! Noi, de ! Nu simtem ca Macul — cu bujori în obraji, ori ca Albăstrica, mirosind a soare și cer. Auzi, îndrăzneală ! Îți trimît invitație ca să nu vii.

Se auzi apoi foșnet de hîrtie și, schimbîndu-și vocea, să semene cît mai bine cu cea a Bufniței, Mătrăguna citi poate pentru a mia oară : „Vă rugăm să nu veniți. E mai bine să rămîneți acasă. Dacă se întîmplă să otrăviți din greșală pe cineva ?”

— Și mie mi-au scris la fel. Auzi ! Din greșală ! Cucutei i se îneca glasul de minie. Și după ce ți-au spus-o așa, de la obraz, tu să stai acasă în liniște ! Parcă mai poți avea liniște !

— Nu te enerva. Ține-ți firea. Ne-a fost destul pentru astăzi. Acum ne trebuie cap limpede și mină sigură. Vorba venerabilei noastre Bufnițe : „Cu cap, cu calm și după program”. O să le arătăm noi program ! Ce spuneai despre stele ?

— Vin la serbare. Le-a dat voie Luna. Cum apune soarele, cum vin. Coboară spre polană ! Ce fire luminoase lasă pe cer ! Le vezi, Mătrăgună ?

— Le văd, le văd, că n-am orbit încă. Da... da... Soarele a apus. Se întuneacă. Întinericul mă inspiră... Da... acum știu ce avem de făcut !

— Ce ?

— O să ne răzbunăm.

— Să ne răzbunăm. Așa-i, să ne răzbunăm. Dar cum ? Te-ai gîndit la ceva ?

Cucuta repeta plină de venin vorbele Mătrăganei. Își dădea seama însă că nu-i suficient să dorești un lucru. Trebuie să știi și cum să-l obții.

— M-am gîndit. Ce crezi că fac ? Numai la asta m-am gîndit toată seara. O să le luăm...

— Să luăm. Sigur, să luăm tot. Dar ce să luăm ?

— Ce, ce ? Nu te prea ajută mintea, Cucuto ! O să furăm stelele !

— Să furăm stelele ?

— Ei da, stelele. Cu ce se împănăcează toți ? Pentru cine atîta zarvă ? Pentru ce atîtea pregătiri ? Pentru că vin în polană Stelele. Ele vin, noi le luăm. Vor fi ale noastre ! Numai ale noastre ! Vom avea grămeezi de stele !

— Și... crezi tu că vom reuși ?

— Cu puțină îndeminare și multă șiretenie, vom reuși !

— Mătrăguno, tu ai un plan ! Simt eu că ai un plan...

— Sigur că am !

— Mi-î spui și mie ? Mor de curiozitate !

— Păcat că nu mori de deșteptăciune. Ascultă-mă cu atenție !

— Cu toată atenția, jur !

Făcîndu-se mic între ierburi, Urîtul Pămîntului abia mai respira. Mătrăguna vorbea sigură de sine, de planul urzit :

— Stelele vin la serbare și luminează polana. Toți rid, cîntă, dansează, mă rog, au „program” ! Noi vom turna în băuturi liocarea care aduce somn. Nu va trece mult și toți vor așorî pe întrecute. Atunci, calea e liberă ! Să avem atîția saci, cîte stele vom putea aduna.

Fricoasă, Cucuta avea îndoieli.

— Crezi tu că vor sta ele să le adunăm noi ?

— Uff !... Cine m-a pus să te iau tovarăș ? ! Sigur că vor sta... Nu vor avea întocro. Stelele nu au putere decît atunci cînd sînt în preajma Lunii. Altfel, sînt la fel de neajutorate ca orice pîtră prețioasă. Lăcesc-strălucesc, dar nu se pot apăra.

— Lăcesc-strălucesc... Dar luna ?

— În fine, ai spus și tu un cuvînt înțelept. Asta este problema ! Ce facem cu Luna ? În momentul acela, o creangă uscată

tronsi sub piciorul Urîţului. Cu frica în spate, Cucuta prinsă îndată zgomotul.

— E cineva aici? — îi spuse ea Mătrăgunei. Cineva ne-a ascultat pînă la acum!

— Eşti şi fricoasă după toate astea, Cucuto!

— Am auzit cu urechile mele!

— Cu frunzele tale, vrei să spui. Dacă ai auzit, du-te şi vezi cine e.

— Nu mă duc. Am auzit, da nu mă duc!

— Bine, bine. Mă dăc eu. La ieşi de acolo, necunoscutule, să-ţi vedem şi noi faţa! Hai, unde te-ai ascuns? Ahaa... Aici erai, în spatele copacului, la doi paşi de noi?

Descoperit, cu capul în piept, Urîţul Pămîntului ieşi în cărare.

— Vezi ce-am avut dreptate? Vezi? E Urîţul Pămîntului!

— Ai început să înveţi şi tu cite ceva de la maestrul Mătrăgună!

Apoi, întorcîndu-se spre noul venit, îi întrebă cu vădită batjocură:

— Şi ce făceai aici, frumosule? Admirai natura?

— Nu... da... stăteam şi eu, aşa...

— Stăteam... Trăgeai cu urechea, vrei să spui?

— Da... adică nu... Eu, ştii, fără să vreau...

— Fără să vrei, dar ascultîi. Şi cum de nu eşti acolo, cu ei, mă rog?

La întrebarea Mătrăganei, Urîţul tăcu lăsînd capul şi mai jos.

— Aha! Înţeleg. Acum înţeleg. Nu le-a plăcut mîna ta! Nu erai de nasul lor! Şi ai venit să-ţi plîngi amarul sub clar de lună!

— Mă gîndeam...

— La ce? Cum se distrează ei acolo? Urîţul avu o tresărire. Lasă, lasă, că ştiu tot. Altfel nu m-ar mai chema Mătrăguna. Fiecare bucurie a lor mă umple de venin! În seara asta am să-l folosesc! Am să-mi folosesc veninul din plin!

Cuvintele-i fură însă întrerupţie de izbucnirea Cucutei:

— Maestre Mătrăgună, maestre Mătrăgună, am o idee!

— Nu mai spune. O idee! Nu-mi vine să cred! Dă-i drumul pînă n-o pierzi!

— Luna. Ce facem cu Luna?

— Ideea asta e veche. Dinainte de a-l descoperi pe dumnealui! Şi arată dispreţuitoare spre Urîţul Pămîntului.

— Păi, da! Tocmai! El să aibă grijă de Lună. Să facă ce-o şti şi cum o şti ca ea să nu se uite pe pămînt cît timp furăm noi stelele!

— Ha ! Bravo Idee ! Știi că-mi place ! Bravo — și Mătrăguna o bătu pârîntește pe umăr. Ai auzit, șefule ? — se întoarse ea apoi spre Urit. Că planul știu că l-ai auzit în întregime.

Asta le întrecia pe toate. Parcă se vorbiseră toți să-l copleșescă într-o singură seară cu toate supărările, durerile și drumurile întortocheate ale unei vieți întregi ! Întrebă cu un glas pe care singur nu și-l recunosc :

— Eu ? Să vorbesc eu cu Luna ?

— Să-i vorbești, să-i cînti, să faci ce te taie capul ! Nu va dura mult, te asigur ! Pe urmă, împărțim Stelele. Vom avea haine din stele, salbe din stele ! Vom fi cei mai frumoși, cei mai bogați, cei mai căutați ! Tot pămîntul va fi la picioarele noastre !

Din tot ce-i înșirase Mătrăguna, arătarea hirsută nu reținu decât un singur lucru.

— Vom fi frumoși ! Vom avea haine din stele ! Vom străluci asemenea lor ! — și făcea parcă i se înserină.

— Vom fi frumoși, Uritule ! Frumoși și bogați !

Cucuta își freca fericită mîinile. Uitase și de frică, imaginîndu-se stăpînă și bogată. Uritul se înegură deodată.

— Dar dacă stelele mor ? Dacă rămîn fără viață ? Pot ele, oare, trăi aici, pe pămînt ?

— Pot, nu pot, ce-mi pasă ! Ne rămîn nestematele lor ! Ne rămîne strălucirea și bogăția ! Bogăția !

Uritul auzea în urechi alt cuvînt, pentru ei magie :

— Frumusețea ! Da... Avu apoi din nou o ezitare. Dar pădurea ? Ce va face pădurea fără stele ?

— Pădurea a avut milă de noi ? Să nu te mai aud cu asemenea prostii, că mă superi ! Acum nu mai poți da înapoi. Știi tot ce-am pus la cale. Nu vreau să mi se ducă de ripă un plan atît de măreț din pricina ta. Dacă nu mergi cu noi, sau dacă ne trădezi, te așteaptă moartea ! Dacă mergi alături de noi lumea va fi a ta. Să știi că nu glumesc ! Veninul meu e puternic și te va ajunge oriunde !

Cucuta se uita neliniștită în jur :

— S-a întunecat de tot. E timpul !

— Da. E timpul — confirmă și Mătrăguna. Trecem la acțiune ! Eu și Cucuta vom merge să adormim poiana și să furăm stelele. Uite, Uritule. Nu te lăsdm la nevoie. Ține frunza asta. E destul să l-o treci Lunii prin față ca ea să adoarmă atît cît să putem lucra în voie.

— Dar cum ajung la Lună ?

— Asta-i treaba ta, dragușule ! Doar nu vrei totul de-a gata ! Și acum, la lucru ! Ai grijă — dacă ne trădezi, veninul nostru te așteaptă !

Mătrăguna și Cucuta dispărură în întuneric. Doar foșnetul frunzelor mai dădea de veste că cineva trece prin desiș. Și asta numai dacă știai ce știa Uritul și dacă urmăreai un agomot anume... Parcă trăia un coșmar. Nu-i venea să creadă că lui i s-au putut întimpla toate astea... Frunza de mătrăgună dă la picioarele sale nu lăsa însă loc îndoielii. Totul era adevărat. Pe de o parte gonit, batjocorit, alungat... Pe de altă parte puțința de a avea strălucire și frumusețe... De a-și scooperi urîșenia sub mantie de stele... Da, stelele... Ridică de jos frunza de mătrăgună aducătoare de somn și, din doi pași, se pierdu și el în întunericul tot mai des al pădurii, în direcția opusă poienii, unde veselia era în toi.

Venirea Stelelor deschisese cu adevărat serbarea, și bucuria celor adunați în Poiana Florilor nu mai cunoștea margini. La început — așa cum li învățase Buha — voiseră să se prezinte. Dar, spre surprinderea lor, n-a fost nevoie să-și rostească numele. Stelele li cunoșteau pe toți. Și știau nu numai cum li cheamă, ci și ce calitate și ce defecte au.

— Cum de vă cunoaștem așa de bine ? Dar e foarte simplu. În fiecare noapte vă urmărim de pe boltă. Voi însă nu ne știți. Rămaseră și mai uimiți, cînd stelele începură să se prezinte :

— Eu sînt Steaua Bunătății.

— Iar eu a Dreptății.

— Eu sînt steaua Hărniciei.

— Și eu steaua Veseliei.

— Steaua celui ce Îndrăznește !

— Eu a celui ce Gîndește.

— Sînt steaua Vinătorului.

— Eu a Visătorului...

— Eu veghez asupra Marinarului.

— Iar eu a Pescarului.

— Sînt steaua Omeniei.

— Eu steaua Prieteniei...

— Ce nume frumoase aveți !

— Și ce bine ne pare că ați venit printre noi !

Voci uimite, bucuraoase, se întredătau în poiană. Cri-cri-ul Greierașului era neliniștit. Voia să știe. Trebuia să știe !

— Dar cei care cîntă toată ziua ? Au și ei o stea, acolo, sus, pe boltă ?

— Cîntăreții au și ei steaua lor. Dar dacă cei ce cîntă nu le ajută și cu alte calități, stelele mor.

— Ooo... Astea sînt deci stelele căzătoare ! — înțelese abia acum Buha.

— Da. Stelele nu cad, ci mor. Înseamnă că cel asupra căruia au vegheat nu era om cu adevărat ! Că în sufletul lui n-au avut loc hărnicia, nici dreptatea, nici cinstea și nici bunătatea.

— Înseamnă că dacă noi ori Luna v-am părsii, ați muri. Ar muri bunătatea, cinstea, pacea și lumina.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cum ar arăta atunci pământul, apele și pădurea, ce ar deveni oamenii și viețuitoarele !

Un fior rece străbătu poiana și toți rămăseră pentru un timp pe gânduri. Aflaseră lucruri nemaipomenite. Gîndul flectuira fugă la greșelile săvîrșite, la gesturi, la cuvinte sau fapte cu care nu s-ar fi putut mindri. Dîndu-și seama de semnificația tăcerii, steaua Omeniei li se adresă cu dragoste :

— Nu vă întristați. Nu trebuie. Voi ne-ați întrebat, iar noi v-am povestit cîte ceva despre viața noastră de stele. Să continuăm serbarea. O să ne cheme Luna și va trebui să vă părăsim !

Cuvintele stelei stîrniră o vinzoleală generală, unii își căutau loc să privească spectacolul, alții se îndreptau către scenă. În toată agitația, Greierele o trase deoparte pe Albăstrică :

— Stai puțin. Am să-ți spun două cuvinte.

— Acum îți ai găsit ? Lasă că-mi spui după serbare.

— Nu. Acum. E urgent.

— Bine. Numai zi-mi mai repede !

— Uite ce e ! Eu m-am gîndit și m-am tot gîndit. Acum... m-am hotărît. Mă duc. Te rog pe tine să le spui să mă treacă mai tirziu în program.

— Unde să te duci ? Și tocmai acum, cînd așteaptă cu toții concertul pregătît de tine cu atîta trudă și mîgălă ?

— Dac-am spus că plec, plec. Tu să mă scuzi. Atît. Am să mă întorc cît pot de iute.

— Bine, bine. Văd că nu se poate sta de vorbă cu tine. Te scuz. Dar măcar spune-mi ce ai de gînd, să știu și eu dacă merită.

— Uite, vezi, așa sînteți voi, fetele. Curioase. Îți spun, că altfel ne-apucă zorile. M-au tulburat cuvintele stelelor. Despre cinste, dreptate, prietenie, bunătate.

— Ne-au tulburat pe toți. Dar nu-nțeleg ce legătură are...

— Are. Și încă cum ! Păi ce fel de dreptate e asta ? Noi petrecem aici, dar pe Urîtul Pămîntului l-am alungat. l-am refuzat dreptul să vină în poiană, care-i a tuturor !

— Ai dreptate. Stelele ne știu pe toți. Buni, răi, frumoși, urîți... Nu la ele ne-am gîndit cînd l-am alungat, ci la noi. Dar acum ce mai putem face ?

— Gîndul că stau și nu încerc să repar ce-am greșit nu-mi dă pace. Voi pleca să-l caut, să-l găsesc, să-l explic. Îi voi cere scuze. Și-am să-l invit, din partea tuturor, la serbare.

— Desigur, da... sigur. Deși... pădurea e mare... și el cine știe pe unde se-ascunde. Știi ce ? Merg cu tine.

— Nici gînd. Nu te iau.

— Ba ai să mă iei. Doi înseamnă mai mult decît unul.

— Și trei înseamnă mai mult decît doi. Așa putem număra pînă la-zisă.

— Poți să rîzi cît vrei. Vom fi și trei dacă-l vom găsi. Sînt tot atît de vinovată ca și tine. Încă și mai mult. Vota să se împrietenească cu noi și venise la mine să-l ajut... l-am răspuns că nu-mi place urîtenia, să mă lase în pace. Acum ce mai spui ?

— Parcă pot să mai spun ceva ? Te iau. Haidem, la drum ! Mai repede, poate prindem mîcar sfîrșitul serbării !

Porniră să-l caute pe Urîtul Pămîntului. Mergeau prin pădure și strigau în toate direcțiile. Glasurile lor, deși slabe, se auzeau destul de bine în liniștea pădurii.

— Urîtul Pămîntului ! Urîtule... dacă ești prin apropiere, răspunde !

Urîtul Pămîntului li auxise, dar nu știa ce să facă. Să răspundă ? Să stea mai departe ascuns ? După ce se despărțise de Cucută și Mătrăgună, li revenise în minte toată scena din poiană. Vedea clar fiecare mișcare, cuvintele li sunau în urechi ca niște ciocane : „Ce arătate !”... „Nu ți-e rușine !” „Să te joci cu noi ? Te-ai uitat cum arăți ?”... „Nu țin minte să te fi invitat. Te-aș ruga să pleci, să nu ne strici serbarea”... „Să plece ! Să plece ! Să plece !”

„Am să le-arăt eu cine-i Urîtul Pămîntului ! Am să le-arăt. De-acum n-o să le mai fie rușine cu mine. Voi avea frumuseți să împart pe toate cărările...”

Îndrîjit, plecase în căutarea lunii. O găsisse luminînd oglinda lacului. Ascuns între ierburi și flori, adiasse înspre ea frunza dată de Mătrăgună. Luna avusese o tresărire, dar pînă să-și dea bine seama, adormise legînată de undă. Stătea cu inima strînsă și aștepta. Nici el nu știa ce. Tilharii nu-i spuseseră cum ar trebui să acționeze mai departe. Și acum, uite, îl strigă Albăstrică și Greierapul. „Să m-arăt ? Să nu m-arăt ?”

— Hai, Urîtule, te rugăm amîndoi. Dacă ești în apropiere, vino. Avem un mesaj pentru tine din partea celor din poiană ! „Să fi trimis după el Cucută și Mătrăgună ? Cine altcineva din poiana v-ar fi putut gîndi la el ! ? Dar de ce prin Albăstrică și Greieraș ? I-au luat părtași și pe ei ?” Se hotărî să se arate.

— Hei, cine mă strigă ?

— Uritule, tu ești ?

— Eu. Ce vrei de la mine ? De ce nu sînteți la serbare ?
Ce căutați noaptea prin pădure ?

— O, ce de întrebări ! Dar chiar că s-a făcut noapte. Luna
nu se mai vede deloc — observă abia acum Albăstrica.

— Luna ? Păi de ce să se vadă ? Întrebă nedumerit Uritul.

— Cum de ce ? Să lumineze pămîntul, pădurea și apele. Să
lumineze poiana !

— S-o fi odihnind și ea. Sau mai ții... or fi îndemnat-o alții
la odihnă.

— Ce tot vorbești aiurea, Uritule ? Cine s-o îndemne ?

— Nimic... vorbeam și eu, așa... Parcă poți să ții !

Greșerașul crezu că înțelege :

— Văd că ești tulburat tare. De aceea am și venit după tine.
Știam că suferi.

— Eu să sufăr ? se prefăcu indiferent Uritul Pămîntului.
De ce ? Pentru ce ? Voi fi bogat și puternic ! Voi fi frumos !
Oricum, asta face mai mult decît serbarea de la care m-ați
alungat.

— Nu vorbi așa, Uritule ! Sigur că vei fi puternic și bogat
cînd ne vom aduna cu toții în poiană.

— Cînd ne-om aduna ? Voi, cu mine și cu...

Nu-i venea să pronunțe numele celor doi ticîloși. Greșerele
interpretă însă în alt fel ezitarea lui.

— Ce mai încolo și încoace. Am venit la tine să te invităm
la serbare. La serbarea pădurii. Toți invitații te așteaptă și te
roagă, prin noi, să uiți supărarea.

— Iar noi promitem că vom face totul să ne reparăm gre-
șeala.

— Vietuitoarele pădurii mă invită... mă vor...

Iarși nu mai înțelegea nimic. Exista pe lume cineva care să
dorească prezența lui ?

— Nu, nu cred.

— Dar ăsta e cel mai adevărat adevăr ! — îl asigură Albă-
strica. Ai dreptate să fii supărat pe noi. Sîntem vinovați. Te ru-
găm, încearcă să uiți că ne-am purtat așa de urît. De azi înainte
să fim prieteni. Vrei ?

— Hai, Uritule, bate palma — îl îndemnă și Greșerașul.

— N... nu țiiu... Lăsați-mă să-mi vin în fire. Să mă dezme-
tiesc.

— N-avem prea mult timp. Acum se sfîrșește serbarea și
noi am promis să te-aducem.

— Dacă nu vii pentru noi, vino măcar pentru Stele !

La auzul cuvîntului „Stele”, Uritul Pămîntului tresări violent. De teamă pentru soarta lor ? De grija celor ce încercau să le fure ? Nimeni n-ar putea să spună precis. Nici măcar Uritul însuși n-ar fi știut ce să răspundă la o asemenea întrebare. Știa numai că trebuie să meargă neapărat în poiană. Să fie acolo. Și asta, cît mai repede.

— Haideti, să mergem. Vreau să le văd, desigur. Haideti spre poiană !

Însă, tabloul din fața lor era tot mai înfricoșător. Întinerul devenise de nepătruns. O pică deasă se lăsa peste pomii, peste ierburile și flori. La atingerea ei, totul pălea, se ofilea. Aerul devenise înecăcios. Miasme grele umpleau văzduhul. Înaintau tot mai greu.

— Se întîmplă ceva... Ceva nu-i în ordine... Uite, Greierașule, privește florile. Toate mor !

— Și păsările ! Unde-s păsările ?

— Se lasă ceață ! Și frig ! Mi s-a făcut frică ! și floarea îi apucă cu putere de mină pe amlindol.

— Suflă vînt de gheață ! Acum, în plină vară ? Ține-mă bine de mină, Albăstrico, să nu te pierzi. Ești aici, Uritule ? Greierașul voia să-i știe pe toți aproape.

— Aici, aici.

— Tu vezi ?

— Ce să văd ?

— Prăpădul. S-a întîmplat ceva cu pădurea. S-a schimbat.

Uritul Pămîntului nu știa ce să mai creadă. Acum începea să înțeleagă. Cucuta și Mătrăguna reușiseră. Da. Asta era, sigur. Dar cu ce preț ! „Pădurea ! Pădurea !” Inima-i bătea să i se spargă.

— Da... S-a schimbat. Dar drumul e bun. Pe aici se ajunge la Poiană. Uite-o ! O văd !

— Și eu. Și eu o văd, Greierașule ! Văd niște luminițe. Ce-o fi ? Niște umbre se-aleacă grăbite și porcă le-adună.

— Nu vă arătați încă — vorbi în șoaptă Greierașul. Să vedem ce se întîmplă. Veniți mai aproape, aici, după crengile astea. Așa... Nu faceți zgomot. Săst... Ascultați...

— Hai, Mătrăguno, ești gata ? se auzi vocea hîrlită și spartă a Cucutei.

— Gata. Am încălecat toți sacii. Toți sacii sînt plini cu nestemate.

În vocea Mătrăgunei se simțea batjocura :

— Steaua Bunătății și Steaua Dreptății, Steaua Hărniciei și a Veseliei, steaua celui ce-Ndrăznește și a celui ce Gîndește, steaua Visătorului și a Vinătorului, steaua Marinarului și steaua

Pescarului, steaua Omeniei — toate — au adormit, au amorțit, și-n fundul sacilor loc potrivit și-au găsit ! Na, c-am devenit și poetă !

— Să-i vedem acum cu ce s-or mai împăuna — își frecă minile Cucuta. Vor veni să ne roage în genunchi să le dăm cîte-o stea ! Să le-o arîtăm măcar !

— Ale noastre sînt pădurea, apele și viețuitoarele ! Îi vom face să tremure și să se călască amarnic ! Sînt că trăiesc ! Sînt cum capăt puteri ! Iată-ne atotstăpînitori !

— Uiti de Uritul Pămîntului ? Vom fi trei la-mpărțeață.

— Trei ? ! Vom fi doi, cum te văd și mă vezi. Bine că ne-a scăpat de Lună. Îl aranjăm noi cumva și pe el.

— Un lucru mă-ngrijorează.

— Dă-i drumul. Mereu găsești, Cucuto, motive de spaimă.

— Mi-a scăpat din mină steaua Prieteniei. Avea încă putere. S-a zădărit și a fugit.

— Acum imi spui ? Dar, oricum, e sigură-singurică. N-are nici o șansă. Aici va domni întinerul ! Jur ! Totul va fi negru cît vezi cu ochii. Spîinii și veninul vor stăpîni locul. Cerul va fi mereu închis la față. Florile — negre. Păsările vor croncăni dulce. Lupii împinzi-vor pădurea.

Mătrăguna visa cu ochii deschiși. Prăpădul din jur o umplea de încîntare, îi dădea aripă. Durerrea altora nu o impresionă.

— Meriți să porți cumuna. Ești plină de talente, regină Mătrăguna. Va fi cea mai minunată împărăție !

— Știu că ești lingusitoare, Cucuto, dar am nevoie de tine. Nu mă pot lipsi de-un sfetnic atât de prețios. Vom domni împreună peste acest imperiu, în care viclenia va fi la mare cinste și va alunga vorbele goale : cuceranță, dăruire, muncă, omenie ! Phui ! — făcu scîrbită Mătrăguna.

— S-o credeți voi !

Din spatele uscăturilor, săriră în poiană Greierele și Albăstrica.

— Înapoi, dușmani ai pădurii ! Înapoi !

— Ce vor îndrăzneți ăștia ? se întoarse ulmită Mătrăguna.

— De unde-ai mai răsărit și voi ? Surpriza Cucutei nu era nici ea mai mică.

— De aici, din pădure, vezi bine.

— Hai să dezlegăm sacii, Greierașule ! Ce suflete haine ! Nici nu apucară însă să se apropie bine de primul sac, că Mătrăguna li se și așeză înainte :

— Ușurel, ușurel, bălețele ! Stelele-a ale noastre. Doar nu crezi c-am să dau înapoi în fața unui greier holnar. Înapoi, scripcarule ! Ia-ți tălpășița !

— Eu, Albăstrică, vă voi alunga cu seninul petalelor mele !
Va fi iar lumină !

— Iar eu am să cînt. Voi trezi toată pădurea ! Voi răscoli apele ! Vor veni să vă alunge toate viețuitoarele !

— Deocamdată, sfîrșite toți pe-ntrecute ! O să strigați degeaba ! Hai, lăutare ! Dă-i drumul ! Să vedem ce-ți poate arcușul !

— O, Albăstrică ! Nu reușesc, nu pot ! Nu mai am nici un pic de putere !

— Și mie mi se înnegrește culoarea ! Uritule ! Uritule, vino ! Ajută-ne !

— Ha, ha... Licoarea noastră își face datoria ! — se bucură Cucuta.

— Era și timpul. Începuse să-și revină la viață steaua Curaçãoului. Abia am reușit s-o mai țin.

— Am trecut și hopul ăsta. De-acum știu că vom avea liniște !

N-avea să fie așa. Răul nu se face nici el prea lesne. Ascuns în spatele crengilor, Uritul asistase la toată scena. Moartea pădurii, somnul viețuitoarelor, întinericul, frigul, ceața, moartea stelelor, veniseră toate pe-a repede. Abia acum își dădea seama ce urmări avusese fapta lui. Mai bine să-l fi otrăvit pe el ! Mai bine să fi murit el, decît pădurea ! Chemarea Albăstricii îl dezmetici. Pășii în polină.

— Aha, pe tine te striga așa desperată mititica ?

— Pe mine.

— Ai venit la țanc. Mă simt cam obosită. Gata ! Hai, să isprăvim jocul ! Am făcut și așa destul pentru prima zi de domnie.

— Domnie ? Cine să domnească ?

— Noi — sări Cucuta. Își reveni în grabă, cu slugărnice în glas. Adică... Să iertați, Măria voastră... zise ea întorcîndu-se către Mătrăgună. Ști, ca să repare greșeala, strigă cu și mai mult zel :

— În genunchi, Uritule, în genunchi ! Ai marea cinste de a fi prima ființă căreia Măria sa Mătrăguna îi îngăduie să o privească. Pleacă-ți genunchii, sclav nevrednic ! Pleacă-ți capul, lasă-ți ochii în pămînt.

Și văzînd că tirada ei nu are nici un efect :

— Nu se aude ? Ești tare de ureche ? În genunchi, arătare !

— Bine zis, Mareșale. Cred că ai găsit cuvîntul potrivit.

La auzul demnității cu care fusese investită, Cucuta se înverzi și mai tare de bucurie.

— Eu, cu mintea mea slabă, am găsit nume unui netrebnic. Măria Ta, cu strălucire, ai știut să numești un curtean ce te slujește cu credință. Întinericea ta, Mareșalul curții are o idee !

— Dă-i drumul, Mareșale !

— Să punem arătarea la poarta cetății.

— Să sperie drumeții ?

— Să-i sperie, dar să le și arate cam ce ființe au căutare la curtea noastră. Cei care-i seamănă la chip sau la fire să știe că în împărăția noastră vor găsi ocrotire.

— Mă uimești, Mareșale ! Îți curg cuvintele ca perlele negre, șuvoi. Ideea îmi suride. La poarta cetății să stea Uritul ! Gata ! Du-l ! Ia-l de aici ! Vreau să am liniște !

Cucuta nu se dădea dusă. Își luase slujba în serios.

— Ce mai e ?

— Mărit : mai întâi să facă jurămîntul. Știți... Firile slabe cred în vorbe departe. Cuvintele mari le subjugă...

Chibruind o clipă, Mătrăguna îi dădu dreptate. Ridicîndu-se în picioare, strigă către Urit :

— Supus al Imperiului Noptii, vino și jură. Întinse apoi mîna-i deșirată, ca să-i poată fi sîrutată mai lesne. Cucuta se străduia să dea greutate momentului :

— Jură credință nestrămutată doamnei Mătrăguna, cea care a reușit să învingă prin puterile sale Luna. Jură că faci tot ce-ți stă în puteri să mărești și să întărești stăpînirea întinericului și a bunei plăceri. A noptii vegnice, a groazei, a...

— Nu te mai osteni. Nu voi face nici un jurămînt. Acum știu. Acum văd. Sînt urit, așa e. Pot să se ferească de mine Greierile și Albăstrica. Poate să nu-mi fie prietenă pădurea. Dar ce-am făcut eu pentru ei ? Nu le-am dovedit prietenia în nici un chip. Și, totuși, au venit după mine, să mă aducă la searbăre. Le-a părut rău, mi-au cerut iertare. Voi credeți că sufletul mi-e la fel ca și fața. Vă înșelați amarnic. Dimineața poate fi înnoară, dar ziua prietnică soarelui, vieții. Urăsc întinericul, corbii, mîrșăvia, minciuna. Nu-mi trebuie cîntecul de a ademeni tilhari să vă întăresc împărăția !

— Omoară-l ! Să terminăm odată. S-a întrecut cu obraznicia. Omoară-l. Hai, Cucuto, ce mai stai ? Unde ți-e veninul ?

Galbenă la față, Cucuta se străduia în zadar să-și asculte stăpîna.

— N... nu știu ce să fie. Dar nu-și face efectul.

— Dă-te la o parte. Nici nu știu de ce te mai țin lîngă mine.

Îmbrîncind-o din drum, Mătrăguna se apropie de Urit, vîntată de minie :

— Te așteaptă moartea, Uritule ! Veninul meu nu iartă ! Uritul Pămîntului nu dădu înapoi. Alesese.

— Mai bine moarte decât să fac cîndășie cu voi. Și încă o pedeapsă prea mică față de vina mea.

— Îndrăgete, limbuț și milos. Asta ne mai lipsește. Mi-ai strica toate scoteliile ! Și acum, gata !

Venînu! trimis spre Urîtu! Pămîntului nu-și făcu efectul. Intrată în panică, Cucuta uită de protocol, de domnie, de tot, și-i strigă cu desperare :

— Ucid-e-l odată, mototoalo ! A învîiat steaua Curajului. Și uite, s-a întors în polană steaua Prieteniei !

— Fac tot ce pot. Venînu! meu n-are înă! putere ! Ce să fie ?

— Înăpoi, suflete negre ! Înăpoi ! Urîtu! Pămîntului și-a făcut scut din prietenie. Și din credință. Acum nu-i mai puteți face nici un rău !

Nici nu-și putea imagina Mătrăguna o asemenea răsturnare de fapte. Și cînd ? Tocmai cînd se credea în afară de orice pericol. Nici nu i-ar fi dat prin gînd că tocmai de aici avea să-i vină înfrîngerea. La orice s-ar fi putut aștepta, dar la asta nu. Lîngușitoare, numai miere și zîmbet, se întoarse spre Urît :

— Ascultă, Urît al Pămîntului, ascultă-mă și acum, și n-o să-ți pară rău. Toată viața vei rămîne ceea ce ești. Toți te vor ocoli ca și pînă acum. Te-au batjocorit. Le-o poți plăti. Uite, împărțim comoara. Ia-ți partea ta. Fii deștept.

— Vreau tot.

— Și noi ? întrebare cu glasuri plîngăcioase buruienile.

— Nu știu. Nu-mi pasă. Vreau tot. Îți mulțumesc, stea a Prieteniei.

— Nu-mi mulțumi. Puterea ta e în tine. Numai să știi s-o folosești.

— Cred că voi ști. Acum voi ști. Voi, de colo — zise el adresîndu-se Cucutei și Mătrăgunei — dezlegați sacii. Mai repede. Așa. Mai repede, am spus ! Acum e bine. O, ce minune ! Ce bogăție !

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Grămezi de nestemate acințeau în iarba arsă, aruncînd în jur toate culorile curcubeului. Smaralde, topaze, ametiste, diamante străluceau în fața ochilor lui.

— Nu-i păcat să calci în picioare o asemenea ocazie ? Fii tu stăpînu! nostru ! Îți vom fi credincioși — își strecura Mătrăguna murmurul înveninat în urechea Urîtului.

— Ești cel mai nămerit să ne fi stăpîn. Ne închinăm ție. Ve! fi bogat și slăvit — îl impresura cu surisuri plezișe și Cucuta. Ve! fi temut !

— Temut ? Slăvit ? De cine ? De voi ? Vă disprețuiesc, va urăsc, suflete goale și lacome. Bogat ? În pustiu! din jur ? Bogăție fără lumină, fără cer, fără miros suav de Albăstrică, fără cîntec de Greșer ? O asemenea bogăție e prea aărăcă pentru mine.

Părea că vorbește cu sine. Nici nu-și dădu seama că rostise cuvintele cu voce tare. Abia cînd steaua Prieteniei i se adresă, tresări :

— Ai vorbit așa cum mi-am dorit să te aud. Nu m-am înșelat. Acum sîntem libere, cu adevărat libere !

— Dar Luna ? Cum să fac să trezesc Luna ?

— Răpe frunza de mătrăgună. O mai ai la tine ?

Căutîndu-se de zor prin buzunare, Urîtu! scoase frunza la iveală. Mătrăguna se repezi ca un uliu. Greșerașul însă îi puse o piedică și ea se întinse cît era de lungă. În aceeași clipă, se auzi trosnind. Frunza o dată ruptă, se rupse și vraja.

— Treziți-vă, stele ! striga Albăstrica în gura mare. Și tu, pădure ! Treziți-vă, viețuitoare, gize, flori, ape și izvoare ! Trezește-te și tu, Lună bună !

Murmure nedumerite, glasuri mereu mai bucurăse, zgomote de pași, triburi, fozmete. Pădurea revenea la viață !

— Pădurea, învie pădurea ! strigă din toată inima Greșerașul.

— Ce mult am dormit !

— Ce-a fost ? Ce s-a întimplat aici ?

— Cine-a rupt vraja ? Cine ne-a readus bucuria ?

Tuturor nedumeririlor și întrebărilor le răspunde Steaua Prieteniei :

— Urîtu! Pămîntului. Să-i mulțumiți cu toții. El a avut curajul să fie alături de prietenii lui la grea, deși ei n-au știut să fie alături de el la bucurie.

Multe capete se plecară în jos cu mîhnire, cu stînjeneală și vinovăție. Apoi, ca o apă ce se revărsă peste maluri, izbucniră din toate părțile :

— Îți mulțumim !

— Îți mulțumim și te răgăm să ne ierți !

— Am greșit. Vîno alături de noi.

Urîtu! Pămîntului se făcuse mic și stătea neajutorat în mijlocul lor. Îi era la fel de greu ca și atunci cînd îl alungaseră. Îi dărea sufletul de fericire. Îi înțepau ochii : „Numai de nu m-aș apuca să bîzîi. Asta mi-ar mai lipsi!”.

— Ești mai frumos decît cei mai frumoși dintre noi. Fapta ta o dovedește. Mai vrei să fim prieteni ? — îl întrebă sfioasă Albăstrica.

— Cu bucurie. Firește.

— Și cu mine ?
— Și cu tine, Greierașule ! E tot ce mi-am dorit !
Dădă, o lumină ca ziua umplă poiana. Luna, neclintită, îi privea țință de acolo, din înalt, în liniștea ce se lăsa, numai triful privighetorii, întoarsă la cuibul ei, se auzea până departe.

— Ar trebui să vă dojenesc mai întâi. Cred însă, că nu mai e nevoie. Învățătura ați tras-o voi singuri. Îți mulțumesc, Urit al Pământului, în numele Stelelor pe care le-ai salvat prin bunătate, curaj, cinste și prietenie. Și pentru că nimeni să nu uite fapta ta de astăzi, tu și toți ai tăi veți străluci în noapte asemenea stelelor pe care le-ai salvat. Veți fi stelele pământului. Vă veți numi Licurici !

— Uraa ! Uraa ! tălăzuiră glasuri din toate părțile.

Sub privirile lor uimite, arătarea din poiană se transformă într-o giză dragălașă, ce lăsa în zboru-i o diră albastru-verzuie, ca o jandără de stea.

— Iar voi — tu, Cucuta, și tu, Mătrăguna, — veți rămâne cu mirosurile urite și veninul. Nimeni să nu vă iubească. Să nu aveți prieteni. Să trăiți în locuri desolate și lumea să se ferească din calea voastră ! Plecați !

Cu capul în jos, arătând jalnic, dar rumegînd în mintea lor răzbinări viitoare, cei doi părăsiră poiana.

— De acum — mai spuse Luna — noi, cu toții, păsări, flori, viețuitoare, să veghem să nu mai fie niciodată în primejdie de moarte libertatea, bunătatea, cinstea, omenia și prietenia.

— Așa va fi !

— Da. Da. Vom veghea.

— Vom veghea cu toții !

Glasurile se auzeau până departe, gonind din urmă două buruieni înveninate de propria lor răutate și lăcomie.

— Stelele să urce la locul lor pe boltă ! Acum are cine să vă lumineze !

— Mulțumim !

— La revedere !

— Pe mine !

— Pe mine, pe mine ! — le răspund stelele, și rochițele lor argintii fluturau în aerul moale cînd își luau drum către înalțuri.

Și se mai spune că a fost în poiană o petrecere de pomină, de se cîntecura pământul.

Ce-o fi adevărat și ce nu din toate acestea cu nu v-aș putea face încredințare. Dar dacă vreți să aflați cît mai exact ce și cum, stați de vorbă cu Licuriciul. El știe povestea mai bine decît mine și cred că o să v-o spună și vouă.

De cîteva seri, ferestrele de la căsuța bunicii sînt luminate ca ziua. Cu siguranță i-a venit în vizită nepoțelul. Totdeauna vacanțele și le petrece aici, la bunica. Acum, stă cocoțat în virful patului și-și face socoteala cum să scape de obligațiile ce cad în sarcina lui. „Adu apă, cară lemne, ține scula... Ufff !... N-am nici un chef...” Un zîmbet fugar îi luminează chipul. Jucăușa luminată s-a urcat în privirea ghidușă, s-a înșurubat sub frunte. Asta da idee !

— Bunico, bunico ! Mi-e frig, mi-e tare frig !

— Cum frig, păcatele mele — se miră bunica. Adineauri am umplut soba.

— Dă-ți spun că mi-e frig, mi-e frig !

— Ai fi răcit. Ia să vadă bunica.

Apropiindu-se de pat, bunica îi pune mîna pe frunte, o coboară apoi pe obraji :

— N-ai temperatură.

— Ei, știi mata apă... cu mîna...

Că doar nu ești termometru ! — se supără băiatul văzând cum într-o clipă e în pericol să se spulbere o idee de toată frumusețea.

— Păi să-ți pun termometrul să vedem ce zice și el. Da eu și măică-ti tot așa-l luam temperatura când era mică. Și nu știu să mă fi îngelat vreodată !

— Alte timpuri, bunico ! Alte timpuri ! Acum, tehnica !

— Poftim, pune și termometrul, să vedem, el arată altfel ?

Cu termometrul sub braț, băiatul caută cu disperare o ieșire. Ideile bune nu vin însă niciodată singure :

— Aăăă... Cît țin eu termometrul, adă mada niște lemne...

— D-apoi s-aduc. Mă mișc tare greu. Se vede c-am îmbătrinit de tot. Ei, da, acum am nepoți ; dar dacă ei sînt bolnavi...

Cînd bunica vorbește la plural, înseamnă că ceva nu-i în ordine. Și, desigur, nu este. Și-a pus șalul gros de lînă, și-a legat. Băiatul scoate repede termometrul de sub braț și începe să-l frece cu sîng. Îl privește și pe fața lui se citește uimire : „Treizeci și nouă de grade ! Prea mult. Se sperie bunica și aduce doctorul. Și pe asta n-ai cum să-l mai duci !” Scutură termometrul o dată, de două ori. Treizeci și opt cu trei linii. Așa mai merge. Acum e mulțumit. S-a aranjat. O să stea în pat, o să doarmă, ori o să citească... Nu. Mai bine o roagă pe bunica să-i spună o poveste... „Da. Dar asta înseamnă să nu ies nici afară... Cum să ieși afară cînd ești bolnav ? Nu-i nimic — se liniște tot el. Tot nu ninge...” Pe sală se aud pași. Într-o clipă, ochelarii bunicii sînt în mîna nepotului și de aici, sub plapumă, „Așa... — gîndește mulțumit. De-acum chiar am scăpat !”

— Blrrr ! Tare-i frig afară. Și lemnele astea parcă-s mereu mai grele... Mi-au îmbătrînit oasele de tot...

— Cum să-ți îmbătrînească oasele, bunico ?

— Iaca bine. Au îmbătrînit și gata !

— Au îmbătrînit și gata ! Asta-i explicație ?

— Păi ce explicație vrei ?

— O explicație științifică.

— Iaca poză. Ba tehnică, ba științifică... Și stai toată ziua în pat. Tu pare-ai fi un prinț și eu unul de cea... cum le zice ? de cea de fier care seamănă cu oamenii.

— Roboți, bunico ! RO-BOȚI !

— Păi așa, roboți. Da poate că ei nu îmbătrînesc. Sau mai știi ? Or fi rugînd și ei săracii... Așaaa...

Bunica se aplecă cu greu, deschide ușița sobei, aruncă cîteva lemne pe foc, flăcările se zăresc jucășe, sprintăre. E bine, e cald.

— Ei, la dă tu termometrul ăla încoace, să vedem, cît arată ?

Și bunica se uită în jur după ochelari. Nu-i găsește, vine lîngă pat, ia termometrul din mîna nepotului, îl apropie de ochi, încearcă să zărească pînă unde a urecat mercurul.

— Cît îmi dau eu seama, îi ridicat. Apoi, șezi în pat și-ți face bunica un ceai fierbinte.

— Nu vreau ceai, nu vreau ceai ! Mai bine o poveste. Hai, spune-mi o poveste, bunico !

— Tot eu să-ți spun ? D-apoi vîd că de roboți știi, da la povești tot bunica, sîraca ! Da unde-oi fi pus ochelarii, Fin, băiatule ?

— Habar n-am, bunico !

— Nu știi, nu știi... Ia să mă așez și eu cîlea pe scaunel, mai lîngă sobă. Și voiam să-ți termin fularul ăsta. Minușile-s gata, căciulița și ea... Că acuși vine iarna și ți-or prinde bine.

Auzind de fular, Fin uită de orice precauție și se grăbi să-i înapoieze bunicii ochelarii :

— Stai să vîd, bunico, stai să vîd ! Poate am eu norocul să-i găsesc. Uite-i, vezi ? I-am găsit. Poftim ! Crezi o-o să iasă frumos fularul, bunico ?

— Om vedea. Îi fac niște fulgi de zăpadă, că tot vine iarna.

— Parcă-s stele, bunico !

— Stele, fulgi... Cînd e senin fulgii stau sus, sus, și le spunem stele. Se face frig și stelele îngheață și ning...

— Stelele se fac fulgi ?

— Se fac.

— Și cad pe pămînt ?

— Cad.

— Și rămîne cerul gol ?

— Ei, rămîne gol. Cum să rămînă ? Se ridică din nou și se fac stele.

— Hai, bunico, că le-ncurci... Iar îmi spui povești !

— Ei, parcă voiai o poveste...

— Dar nici chiar așa. Ce zici, bunico, o să ningă ?

— Poate. Dacă-o vrea Moș Gerilă să-și scoată sania, o ninge...

— Ce sanie ?

— Sania cu iepurași.

— Care iepurași ?

— Care, care... Iepurașii care trag iarna la sania Moșului.

Și el dă zăpadă, să le fie mai ușor.

— Și dacă nu merg iepurașii ?

— Atunci înhamă căprioarele.

— Căprioarele ?

— Ei, da, căprioarele. Are niște căprioare gingașe și plăpînde. Dar și ele trag la sanie să facă Moșul bucurie copiilor. Să nu întîrzie.

— Și dacă întîrzie ?

— Moșul ? Nu-l cunoști. N-a întîrziat niciodată.

— Niciodată, niciodată ?

— Niciodată.

— Dar dacă face temperatură ?

— Nici atunci. Știe că-l așteaptă copiii și nu se dă bătut. Trebuie să vină. Face el ce face și vine. Ai să vezi...

— Da... vine...

Fin își simte pleoapele mereu mai grele. În cameră e cald, e bine. Glasul bunicii a scăzut încet, încet, pînă a ajuns o șoaptă. Somnul îi dă tircoale și băiețelul nu mai are putere să i se împotrivescă. O grijă nu-i dă pace. Murmură :

— Dar dacă nu ninge ?

Adorm. Bunica se ridică, îl acoperă mai bine, stinge lumina lăsînd aprinsă numai veioza. Se așează încet înapoi pe scaunul ei de lingă sobă, continuînd să împletească. Privește din cînd în cînd cu dragoste spre cel adormit. Fin zîmbește, se încruntă, mormăie cuvinte nededuse, „Oare ce-o fi visînd ?” — se întreabă bunica.

Și în timp ce minile ei harnice dau zor să termine lucrul început, în vis, Fin trăiește cea mai palpitantă aventură ce se poate imagina.

...Este în camera bunicii. Aude bătăi în fereastră. La început nu le ia în seamă, dar ele se repetă. Deschide atunci fereastra, să vadă cine poate fi la ceas de seară ? Întreabă cu un glas pe care și-l dorește cît mai sever :

— Cine-i acolo ? Cine bate ?

Perdelele flutură lung în bătaia vîntului aspru al iernii.

— Eu sînt, Fulgul de Zăpadă, Căluțul cel Alb al văzduhului ! — îi răspunde o voce cristalină, aidoma unui clopoțel de argint.

Privind cu atenție în direcția vocii, observă cu uimire un personaj neobișnuit. De mărimea unui ponei, nu seamănă nicidecum cu un cal adevărat. Este aidoma unui căluț de mare. Corpul său plutește cu ușurință în văzduhul sur, purtat de vîntul iernii. Este complet alb, de un alb intens, aproape fosforescent. Pare a fi moale, așa cum privind un troian de zăpadă știi cu siguranță că muntele acela de zahăr trebuie să fie afînat și pufos.

— Fulgul de zăpadă ? Ce frumos ești !

Fin nu se mai satură admirîndu-l.

— Te-am auzit cum doreai să ningă și am venit. Dacă-ți era dor de noi, înseamnă că ne iubești.

Cuvintele rostite de căluț erau tot atâtea clișee argintii.

— Da, vă iubesc. Sînteți frumoși și ușori, aveți forme de floare, sînteți albi și vă rotiți ușor-ușor...

— Am venit să te iau.

— Să mă lei ? Unde să mă lei ?

— În împărăția iernii. Dacă ești prietenul nostru trebuie să vii. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Ce să fac eu în împărăția iernii ? Acolo e frig, și-i de parte...

— Să salvezi căprioarele. Eu singur nu pot. Nici Moșul nu poate.

— Care moș ? Care căprioare ?

— Moș Gerilă, Fin ! N-ai auzit de Moș Gerilă ? Nici de căprioarele Moșului n-ai auzit ?

— Ba da. Dar ce nevoie are Moș Gerilă de mine ? El poate orice.

— Nu chiar orice. Uite, asta nu poate. Trebuie să fie un prieten de pe pămînt. Numai el poate desface vraja.

— Ce vrajă ?

— Nu ți-am spus ? Vrăjitoarea cea Neagră a Noptii îl dușmănește pe Moș. Pentru că el aduce zăpada. Și zăpada luminează întinericului și-i strică vrăjile. Îi acoperă urîtenia și copiii nu se mai tem, rid și se bucură. Nu-i mai știu de frică.

— Vrăjitoarea cea Neagră a Noptii... Fin îi repetă numele cu teamă.

— Da — îi răspunde Căluțul fără să sesizeze nuanța din glasul băiețelului. A încercat să strigă de partea ei lupii, dar lupii au lăsat căprioarele să treacă. Moșul aducea daruri copiilor !

— Lupii... se auzi ecou voca tot mai speriată a lui Fin.

— A vrut să-l dea în prăpăstie !

— Birrr...

— Dar muntele a întins puncte de gheață și sania a trecut. A topit neșua. Au venit păsările cerului și au tras sania plină cu dat-lar de zăpadă...

— Și acum ?

Prins de povestirea palpitantă, Fin nu se putea abține să nu întrebe.

— Acum a reușit, gîreasta. A vrăjit căprioarele. Și ele au căzut în somn fără vise. Cine să tragă sania ?

— Iepurașii. Mi-a spus mie bunica. Moșul are și iepurași. Mie mi-e frig și-s și răcit...

— Iepurașii nu pot răzbi nămeții cei mari. Sînt prea plăpînzii. Moșul are sania gres de daruri. Dar, dacă nu vrei să ne ajuți, nu te pot sili. Mă duc să-i spun Moșului să nu mai facă jucării, să nu le mai pregătească.

— De ce să nu mai facă ?

— Pentru cine să mai facă dacă nu le poate duce ?

— Dar sînt și alți copii. Poate merge unul dintre ei. Eu...

— Nu mai poate merge nimeni, Fin, nimeni ! Trebuia să-i cer unui singur copil să ne ajute. Te-am auzit vorbind despre zăpadă și-am crezut că ne iubești. Acum e prea târziu. Plec. Rămîi eu bine...

Cu capul în pămînt, Căluțul se întoarce și încoet, ea în vis, se face nevăzută în întinericul din jur. Cu un glas în care emoția, speranța, hotărîrea, dar și teama se adună la un loc, Fin strigă în urma lui cit îl țin puterile :

— Nu e prea târziu, Căluțule ! Stai ! Vin cu tine ! Întoarce-te, Căluțule !

— Sînt aici, Fin.

— Uite. Mi-a făcut bunica o căciuliță, mi-o pun. Și mînușile. Fularul nu e terminat, dar e bun și așa. Sînt gata ! Merg cu tine dacă mă mai vrei. Să rămînă din cauza mea copiii fără bucurii ? Moșul n-a lipsit niciodată. Poate nu va lipsi nici acum !

— Suie în spinarea mea, Fin !

Ușor, cum numai în vis poți fi de ușor, Fin încalecă într-o clipită.

— La drum, Căluțule alb, la drum !

— La drum, Fin !

— Tă, Căluțule, ce repede zburăm ! Uite, a început să ningă !

— Îi vezi ? Sînt fulgii de zăpadă, frații mei.

— Numai tu ești Căluț al vîzduhului ?

— Numai eu. În fiecare an Moșul alege dintre fulgi un Căluț.

Acesta conduce ninsoarea și anunță copiii venirea Moșului. Anul acesta m-a ales pe mine. Să nu ne dăm de rușine, Fin !

— Nu ne dăm, Căluțule, nu ne dăm !

Nici urmă din băiețelul de adineaori. Se simțea bine pe spatele Căluțului, îi plăcea cum trec în fugă pe lângă ei distanțele, îi făcea bine aerul rece care-i îmbuzura obrazii, ori îi futura cite o suviță rebelă de păr. Deodată își dădu seama că nu aflase tocmai lucrul esențial :

— Dar ce trebuie să aducem căprioarelor, Căluțule ?

— Mi-a spus Moș Gerilă cînd am plecat : „Să aduceți

Apă de soare și lună,
Apă bună, ne bună,
Apă de rouă și stele,
Descântată-n inele
Să o dau căprioarelor mele...

Căluțul rostea cuvintele târâgănat, ca într-un descîntec. Fin le asculta cu atenție și se trezi repetindu-le împreună cu prietenul său.

— Unde găsim noi apa de lună, Căluțule ?

— Asta nu știu, Fin. Nici Moșul nu știe. Mă gîndesc să mergem să întrebăm Viscolul. El e bătrîn ca vremea și știe cîte toate.

— Hai atunci să întrebăm Viscolul. La drum !

— Va trebui să trecem prin Țara Vinturilor. Acolo e tare frig. Ai curaj, Fin ? Dacă ne întoarcem din drum nu mai vindem căprioarele niciodată. Asta e puterea vrăjii.

Căluțul era sincer îngrijorat. Urmă o clipă de tăcere, după care vorbele mult așteptate îi sunară vesel în urechi :

— Nu ne întoarcem, Căluțule, nu ne întoarcem ! Înainte !

Zburară mai departe. Plimbarea de pînă acum se terminase. Înaintau mereu mai greu. Pale de vînt le tăiau respirația și-i biciuiau cu furie peste obraji. Fulgii deveniseră tot atîtea ace de gheață. Peste virteturile de zăpadă care-i orbeau, doar șuierul vîntului mai era stăpîn.

— Am intrat în Țara Vinturilor ! Parcă zărește ceva, Fin !

— Eu nu văd nimic.

Trebuia să strige ca să se poată auzi :

— Uite, se zărește stîncă Vinturilor. Acolo-și are sălaș Viscolul. Strigă-l, poate ne aude.

— Viscolule ! Hei, Viscoluleee !!

Un glas de tunet sparge vijeliile :

— Cine mă strigă ?

— Sintem noi, băiețelul Fin și Căluțul cel Alb al Zăpezii !

— Căluțul cel Alb al Zăpezii ? Îl știu. Dar pe tine nu te cunosc.

— Sint un copil, Viscolule, un copil !

— Și-ai cîtezat să vii pînă la mine ?

— Iartă-mă. Dar s-au îmbolnăvit căprioarele Moșului. Altfel nu veneam. Trebuie să găsim :

Apă de soare și lună,
Apă bună, ne bună,
Apă de rouă și stele,
Descântată-n inele...

Ne poți ajuta, Viscolule ?

— Cu dragă inimă. Văd că ești curajos. Mie mi-s dragi copiii, deși ei se cam tem de mine. Să știi însă că nu vă pot ajuta decât cu un sfat. Nici eu nu știu unde poate fi găsită asemenea apă. Mergeți însă înainte, numai înainte. Veți ajunge la casa Denei Cosinzeane. Poate știe ea să vă îndrume.

— Îți mulțumesc, Viscolule, îți mulțumesc ! Rămii cu bine !
— Cu bine, cu bine !

Cei doi prieteni o porniră mai departe. Oboseala începea să se facă simțită. Deși nici el nu era mai odihnit, băiețelul găsi în el puterea să se îngrijoreze de soarta tovarășului de drum.

— Ai oboseit, Căluțule ? Sint cam greu pentru tine.
— Nu te gîndi la mine. Mai bine spune-mi, ți-e frig ?
— Lasă asta. Oare mergem pe drumul cel bun ?

— Cred că da. Viscolul a spus înainte, numai înainte. Nu m-am abătut nici o clipă. Uite, parcă zăresc o căsuță. Tu o vezi ?
— Acolo ? Acolo e un troian.

— Un troian, da, dar unul din care lese fum.

— Ai dreptate, Căluțule, ai dreptate ! E o căsuță. O căsuță acoperită de nămeți. Aici o fi. Să dăm zăpada la o parte.

Căluțul se uită la băiețel și-i spune cu părere de rău :

— Eu n-am să te pot ajuta. Trebuie să faci totul singur.
— Nu-i nimic — își făcu băiatul curaj. Destul că m-ai adus.
In mîini cu mînușile de la bunica, Fin se apucă de treabă.

Dă cum poate și cit poate de repede zăpada la o parte. În timp ce lucrează, îngîmă încet un cîntec. Căluțul îl privește cu mîndrie : „Asta zic și eu tovarăș de drum !” Glasul băiatului îl face atent :

— Uite, am dat de o ușă, Căluțule !
— Bate, să vedem cine ne răspunde.

Fin îi urmează îndemnul și bate în ușă :

— Hei, e cineva înăuntru ?
— Cine bate ? se auzi o voce melodioasă.

— Un copil. Mă cheamă Fin. Mai este cu mine și Căluțul cel Alb al Zăpezii.

— Un copil ? Stai, să deschid. Acum, că ai dat nămeții la o parte, o pot face !

Ușa se deschise cu un scîrîit prelung, de lemn umflat, îmbibat de apă. În prag, chiar ea : Ileana Cosinzeana !

— Ce cauți tu aici, băiețelule ? Ce vînt te aduce ?

— Vîntul ne-a trimis la tine. De adus m-a adus Căluțul ! Spune-ne dacă știi unde-am putea găsi :

Apă de soare și lună
Apă bună, nebulă,
Apă de rouă și stele,
Descîntată-n inele
Să o dau căprioarelor mele...

Adică ale Moșului — se corectă Fin — că le-a adormit Vrăjitoarea cea Neagră a Noptii.

— Iar se ține de blestemății, cotoroanță ! Ea i-a rătăcit cărările și lui Făt-Frumos. Pe mine m-a acoperit în nămeți, să nu mă mai găsească. Dar de acum, dac-ai dat zăpada la o parte, mă vede și mă ia cu el. Mi-ai făcut un bine, îți fac și eu. Dar numai pe jumătate, băiatule !

— Și-atît e bine, Ileana Cosinzeana.

— Va trebui să ajungi cu Căluțul în Lună. Acolo stă o fată frumoasă, ținută și ea în mrejele vrăjitoarei. E tare frig în Lună. Dacă ai s-o poți încălzi, dacă ai s-o poți trezi la viață, fata poate să vă spună secretul apei vrăjite.

— Îți mulțumim, îți mulțumim ! Hai, Căluțule, la drum !

— Și eu vă mulțumesc ! Mergeți cu bine !

— Cu bine, cu bine !

Iar porniră. Deși oboseți, mergeau parcă mai hotărîți. Simțeau că se apropie de ținta dorită. Pe măsură ce urcau în tările cerului, aerul devenea tot mai greu de respirat. Frigul se înțețea și mai tare. Fulgur de zăpadă se temea că din clipă în clipă băiețelul o să-i spună că nu mai poate rezista. Băiatul se gîndea și el, dar la Căluț : „Dacă nu mă mai poate duce ? E drum, nu glumă și eu sint greu, iar el de zăpadă !” Și așa, îngrijorați unul pentru soarta celuilalt, ajunseră la țintă.

— Uite Luna, Căluțule ! strigă plin de bucurie Fin. Și uite, uite acolo și fata !

Intr-adevăr. Cum atinseră fața Lunii, ochilor lor mirați li se arătă un spectacol nemaîntîlnit. Luna arăta ca o întindere nesfîrșită de gheață. Gheață cit cuprinzi în jur. Și frig. Un frig tăios ca o lamă de cuțit. Și în această pustietate o fată de o frumusețe puțin obișnuită părea că doarme.

— Trebuie s-o trezești la viață, Fin !

— Știu, acum știu ce trebuie să fac ! Am să-i pun în mîini mînușile făcute de bunica. Am s-o acopăr cu fularul făcut de ea. Pe mine m-au apărut pînă aici.

Căluțul îl privea cum își însoțește vorbele cu fapte. Îi era din ce în ce mai drag băiețelul așa inimos, harnic și bun.

— Uite, uite Căluțule ! Respiră, trăiește ! Am reușit ! Am reușit !

— Cine-mă tulbură somnul ? clipi fata încă amorțită. Cine ești ?

— Eu sint un băiețel de pe pământ. Mă cheamă Fin. Trezește-te, Fată de Lună, trezește-te !

— O... Mi-e cald și bine. Mi se dezmortesc brațele și picioarele, pot umbla ! Băiatule, mi-ai făcut cel mai mare bine. Eu sint Zina cea Bună a Noptii. M-a adormit Vrăjitoarea cea Rea ca să-și poată face nestingherită răutățile. Spune orice dorință și ți-o voi îndeplini.

— Zină Bună aș vrea

*Apă de soare și lună,
Apă bună, nebană,
Apă de rouă și stele,
Descântă-n inele...*

— Cine știe ce-a mai făcut Vrăjitoarea cât am dormit eu.

— A vrăjit câprioarele Moșului. Și nu mai are cine trage sania cu daruri. Copiii așteaptă. Se vor intrista toți copiii pământului. Moșul n-a lipsit până acum niciodată. Vrăjitoarea vrea să ne ia bucuriile.

— N-o să poată. Vă ajut eu. Fii atent, băiatule ! Pe pământ, între munți înalți se află un lac. Îi spune Bucura. Din el beau câprioarele și cerbii, în el se scaldă ziua soarele și noaptea luna. Dimineața îl udă roua și pălese într-insul stelele. Asta-i înțelesul descântecului. Du apă din lac câprioarelor și ele se vor trezi. Și acum, repede, la drum ! Cu bine !

— Mulțumim ! Cu bine, Zină Bună ! Cu bine ! La drum, Căluțule, la drum ! Să mă duci ca vîntul și ca gîndul !

— Ca vîntul și ca gîndul am să te duc, Fin ! Ține-te bine de coamă !

Și ori căluțul era tare năzdrăvan, ori bucuria victoriei le îndulcea drumul, că nici nu știură cînd se pomeniră deasupra unor munți înalți, cu crestele în nori, iar dedesubt, cînd priviră atenți, zăriră oglinda unui lac. Căluțul se lăsă pe malul lacului, Fin luă apă pentru câprioare și, cu inima bătîndu-le în piept de bucurie, porniră val-virtej către Moș Gerilă.

— Am ajuns Fin. Călătoria noastră se termină aici — îi spuse deodată Căluțul și parcă în glasul lui se simțea, abia ghicită, părerea de rău.

— Ce-i aici, Căluțule ?

— Aici ? Atelierul lui Moș Gerilă.

— Atelierul ?

— Da. Haide, bate-n ușă, curaj !

Îndemnat de prietenul său, dar și de o mare curiozitate, de ce să nu mărturisim, Fin bătu în ușă.

— Cine-i acolo ? Stai, că vin să deschid îndată.

Dinăuntru se auzi vocea unui copil :

— Lasă-mă pe mine să deschid, Moș Gerilă !

— Tu, picuile, stai la locuș. O fi iar Vrajitoarea, că nu se mai astimpără. Parcă poți să știi ce-i dă prin gind ? Hei, cine-i la ușă ?

— Eu sint, Moș Gerilă, Călușul cel Alb al Văzduhului.

— Te-ai întors năzdrăvanule ? Ce veste ? Hai, intră. Intră mai repede că se face frig !

Deodată dădu cu ochii de băiețel :

— A, dar văd că nu ești singur. Și doar ți-am spus să nu aduci pe nimeni aici, la mine.

— Bine, dar el e Fin, băiețelul care a adus leacul pentru căprioare !

*Apă de soare și lăună,
Apa bună, nebună,
Apa de rouă și stele
Deacintată-n inele...*

— Ați adus-o ? Așa... Ați adus-o deci. Și unde era ?

— În lacul Bucura, Moș Gerilă ! Din apa lui beau cerbii și căprioarele, ziuș se scaldă în el soarele și noaptea luna, dimineața-l udă roua și pălesc într-însul stelele.

Fin spusese totul dintr-o răsuflare. Se mira și el ce curaj îi găsisse.

— Asta era deci înțelesul cuvintelor. Și eu nu m-am gândit. Să-mi trăiți, vitejii moșului. Să-mi trăiți ! O să moară de nezar cotocoanța ! Iar am invins-o. Și încă cine ! un copil bun, și viteaz, și cuminte, nu-i așa, Fin, băiatule ?

În vorbele Moșului era cu adevărat puțină ironie, ori i se părea numai lui ? Răspunse încurcat :

— Nu-i chiar așa, Moș Gerilă. Că la început m-am cam codit. Mă, știi, nu-mi prea place frigul... E... e mai bine în pat...

— Știu, știu...

— Dar de-acum gata ! S-a isprăvit. Nu-mi mai este frică. Nici frig.

— Bravo băiatule. Mă bucur. Mi-ai făcut un mare bine. Voiam să pornesc pe jos, dar vezi că sacul e mereu mai greu și eu nu-l mai pot dovedi singur. Mi-ar fi părut tare rău să întirzii. Stricam bucuria copiilor. Noroc de tine, Fin !

În timpul acesta, Fin se uita plin de curiozitate în jur. Băncuri de lucru, răspindite peste tot locul, cuie, clei, vopsele, talaj...

— Dar aici cine-i ? — nu se putu el abține să nu dea curs mirării.

— Atelierul, Fin. Atelierul meu. Ce, credeai că stau ? Tot anul trag la rindea, vopsesc, lipesc, să le duc copiilor jucării noi, frumoase. Să-ți spun un secret. Am învățat să fac jucării mecanice. — Mecanice ? Și dumneavoastră tot cu tehnica ? — întrebă el surprins și bucurat totodată.

— Altfel cum ? Mă mai ajută și puștiul. Și făcu semn cu capul spre băiatul din atelier. A, uite că nu v-am făcut cunoștință ! El e Anul Nou.

Și în timp ce băieții își dădeau mina, Moș Gerilă continuă :

— Face ucenicia la mine. Toți anii fac ucenicia aici, în atelierul meu de jucării. Pe urmă fac lucruri adevărate : trenuri adevărate, avioane adevărate, rachete adevărate. Adică nu ei le fac. Ei învață pe oameni să le facă. Dar școala o au de aici, de la mine.

— E minunat la voi, Moș Gerilă ! Dar eu mă gindeam altfel...

— Cum altfel ?

— Așa... că ai un sac mare-mare, din care tot scoti jucării și ele nu se mai termină...

— Zi așa ! — și Moșul izbucni în ris. Eu stau și sacul scoate jucăriile. Păi asta o poate face oricine, nu trebuie să te cheme Moș Gerilă.

— Acum am văzut ! Acum știu ! Mă duc acasă. Bunica o fi îngrijorată din pricina mea. Și-apoi trebuie s-o colind. De-ar fi măcar puțină zăpadă...

— Du-te liniștit, băiatule ! Uite, îți promit că am să dau drumul la zăpadă pentru tine.

Și Moșul îi puse mina lui mare pe cap, ca-ntr-o mângâiere.

— Pentru toți copiii să ningă, Moș Gerilă, pentru toți ! Și pentru căprioare ! Rămîneți cu bine !

— Cu bine, cu bine, la revedere ! se amestecau laolaltă glasul lui Moș Gerilă, cu cel al Anului Nou.

— Cu bine, Fin ! Să mă aștepti mine ! Voi fi printre primii fulgi de zăpadă !

— Te aștept, Călușule, te aștept ! Și pe tine, și pe Moș Gerilă, și pe Anul Nou ! Pe toți vă aștept. Cu bine ! Cu binee !...

Glasurile se pierd, se învâlmășesc. O adiere îi trece peste frunte ; cunoaște bine senzația asta ocrotitoare și calmă. E mina bunicii !

- Hai, că s-a luminat de mult, băiete ! Scoală !
- Bună dimineața, bunico !
- Bună dimineața, dragule.
- Bunico, bunico, l-am văzut !
- Pe cine dragu bunicii ?
- Pe Moș !
- Care moș ?
- Pe Moș Gerilă, bunico !

Nepotul este tot mai nemulțumit că bunica înțelege așa greu. Neîncrederea ce-i răzbate din cuvinte, îl necăjește și mai mult :

- Unde l-ai văzut, păcatele mele ?
- Acolo, la el, în Împărăția Zăpezii !
- Care împărăție ?
- A zăpezii, bunico ! Ce, te faci că nu știi ?
- Și spui că-ai fost tu acolo ?
- Am fost. I-am adus apă de lună.
- Ce i-ai adus ?

— Apă de lună pentru câprioare, că le adormise vrăjitoarea cea Neagră a Noptii. Știi ? N-o să întirzie nici anul acesta.

— N-o să întirzie, asta e sigur. Dar tu n-ai temperatură ?

Și bunica apropiindu-se de pat, îi pune — de data aceasta cu vădită îngrijorare — mina pe frunte.

— N-am nimic, bunico ! Sînt sănătos tun ! Dă-mi te rog ceva să mănînc, că mă duc cu colindul. Ninge, nu-i așa ?

— Așa e măică, ninge de azi-noapte. Da tu de unde știi ?

— Mi-a spus mie Moșul că va ninge azi pentru mine.

— Măi, băiatule, dacă n-ai temperatură, atunci tu rizi de mine. Îmi spui povești.

— Parcă spuneai că eu cu tehnica și știința, bunică. Dar să-ți spun eu un secret : Moșul, tot cu tehnica !

Bunica nu mai știa ce să creadă. Să fi visat ? Să fi născocit totul ?

— Ei, bată-te norocul ! Văd că le potrivești bine.

— Mai ninge ? — întrebă îngrijorat deodată, bășețelul.

— Ninge. Cu fulgi mari și albi, ca-n poveste.

— Am plecat, bunico, zbor ! Mă așteaptă Căluțul !

— Cine te așteaptă ?

— Căluțul cel alb al zăpezii ! Căluții. Fulgii, bunico ! Vin eu copiii să te colindăm !

Și în timp ce se îmbracă într-o goană nebună, se învîrte în jurul bătrînei cîntînd :

„Să trîdiești,
Să înflorești,
Ca merii,
Ca perii,
În mijlocul verii...”

— Ei, bată-te să te bată, stai locului că m-ai amețit !

— Am plecat !

— Leagă-ți bine fularul... mai apucă bunica să-i strige, că Fin și era afară, alături de ceilalți copii.

Rămăsă singură, bunica se apucă să trebăluiască de zor, dar gîndurile nu-i dădeau pace : „Ce-o fi visat ? Ce-o fi în capul lui ?” Dar tot ea își luă seama. „Să mă grăbesc, că acum vin mititeii înghețați de frig. Le-am pregătit mere și covrigi calzi...”

În fereastră, degete bat nerăbdătoare, se aud sunind glasuri mici :

— Primiți cu colindul ?

— Primim, primim !

CINE POATE RĂSPUNDE?

• În ce poveste ai întâlnit această corabie?

• Ce au învățat piratii de la cei doi copii?

• Care e adevărata comoară descoperită de personajele poveștii?

• Cine a intrat prin fereastra deschisă în camera băiatului?

• Când poate fi vântul folositor oamenilor?

• Care a fost dorința băiețelului?

• Încotro a plecat Fin călare pe
Călușul cel Alb al vâzduhului ?

• Care era înfățișarea Lunii ?

• Unde își pregătea Moș Gerilă
jucăriile ?

• Ce se pregătea în Poiana Flo-
rilor ?

• Ce nume purtau stelele ?

• Cum s-a dovedit a fi Uritul Pă-
mintului ?

CUPRINS

JACK, SPINTECĂTORUL DE BALENE . . .	3
UCENICUL VÂNTULUI	30
URÎTUL PĂMÎNTULUI	45
CĂLUȚUL CEL ALB AL VĂZDUHULUI . . .	75
CINE POATE RĂSPUNDE	92

Redactor : V. GHEORGHEU
Tehnoredactor : MINAI BUJDEI

Apărut 1983. Format 16x106/16. Cols tipu 6
Bun de tipar la 8.V.1983
Editura Junimea, str. Gheorghe Dimitrov, 1
IAȘI-ROMÂNIA

Tipărit sub cd. nr. 68
la Întreprinderea poligrafică Iași
str. 7 Noiembrie nr. 49

Editura Junimea

